

Ortadoğu Savaşı

sayfa 6-7

Gerçek

Ekim 2014 / Sayı: 60

www.gercekgazetesi.net

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır.

iletisim@gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

Tehlike büyük, ama gücümüz de büyük!

Türkiye'nin başına bela olmuş olan Tayyip Erdoğan'lı AKP iktidarı, yeni bir dönemin eşğine gelmiş bulunuyor. DAİŞ (İŞİD) denen Frankeştayn'ın yarattığı kargaşada, Esad'ı devirmek amacıyla emperyalist dünya düzeninden Suriye'ye savaş açma iznini koparmaya çalışıyor! Türkiye bir savaşın eşğine geldi. Amaç Suriye'de Tayyip Erdoğan'ın Rabia işaretine uygun ilk Sünni iktidarı kurup mezhep fitneciliğine Ortadoğu çapında devam etmek. Yani bir Sünni-Şii savaşıyla yangını bütün Ortadoğu'ya yayacaklar!

Kobani'nin başında dolaşan bela da bununla ilgili. AKP hükümeti DAİŞ'i kışkırtarak bütün dünyaya ve Kürtlere "tampon bölge"nin ne kadar gerekli olduğunu kanıtlamaya çalışıyor. Bu tehlikenin karşısında kim savaşıyor? Kürt halkı! Dün Şengal'de, bugün Kobani'de. Türkiye içinde Hizbullah'la kim mücadele ediyor? Kürt halkı. Bugün, Kurban Bayramı'nın son gününden bu yana AKP ile kim mücadele ediyor? Kürt halkı.

Gezi ile başlayan halk isyanının "çapulcu"ları bunu göremiyor. Kürt halkına destek olmadılar. Oysa burada anlatılan sizin hikâyenizdir. Heykellerle sınırlamayalım ufkumuzu. Hayata bakalım. Atatürk'ü önemseyebilirsiniz. Ama onun eserinin laiklik olduğuna inanıyorsanız, bugün Ortadoğu'da ve Türkiye'de laikliği Kürt halkının savunmakta olduğunu görmelisiniz. DAİŞ (İŞİD), Tayyip Erdoğan'ın bizi inandırmaya çalıştığı gibi Türkiye dışında değil. Kapılarımızın altından, pencerelerimizin pervazından sızmaya çoktan başladı. Yoksul mahallelerde uyuşturucu çukuruna düşmüş yoksul gençlerimize bir gelecek vaat ediyor! DAİŞ sadece Kobani'nin başına bela değil. İşçiler, emekçiler, Aleviler, kadınlar, aydınlar, gençler, uyanın! Bugün Kobani'dir, yarın Türkiye sırada! Erdoğan-Davutoğlu ikilisinin Sünni-Şii savaşı politikası devam ettikçe bu bataklıkta büyüyecektir tehlike!

Tehlike büyük, ama gücümüz de büyük. Türkiye bir yıl içinde iki defa halk isyanı ile sarsıldı. Önce İstanbul'da, Ankara'da, Adana'da, Antalya'da, Armutlu'da. Sonra Diyarbakır'da, Siirt'te, Mardin'de, Hakkâri'de. İki halkın mücadelesi birleşirse, her şey değişir.

Birleştirici güç işçi sınıfı olacaktır. Madenlerde, inşaatlarda, tersanelerde ölen, merdiven altı atölyelerde, taşeron işinde, örgütsüz işyerlerinde karın tokluğuna 12 saat ter döken, hakkını aradığında aynen "çapulcu" Türk ya da "vandal" Kürt gibi polisin coplu-gazlı saldırısına uğrayan ve yine Tayyip Erdoğan tarafından "ayak takımı" olarak aşağılanan işçiler bir gün ayağa kalktığında bu zalim iktidar ve onun ardından bütün bir sömürü, baskı ve ayrımcılık düzeni devrilecektir.

Görev, ufukta görünmeye başlayan o büyük mücadele için hazırlanmaktadır. Görev, işçi sınıfının devrimci partisini inşa edebilmektir.

Gerçek

"ÇAPULCU" İLE "VANDAL" I "AYAK TAKIMI" BİRLEŞTİRECEK!

Fabrikalardan
haberler,
işçi sınıfı
mücadeleleri

2-3

DİP heyetinin
Kobané
izlenimleri

4-5

Serhildan!
Toz duman
arasından
görülebilirler

8-9

Fabrikalardan haberler

Tekstil fabrikasında çalışma şartları

13 yıldır aynı tekstil fabrikasında çalışıyorum. Doğru dürüst zam alamadığımız gibi normalde olması gerekenden daha fazla mesaiye kalıyoruz. Cumartesi günleri bile tam gün çalışıyorduk. İşçi arkadaşlardan bazıları dava açtı da cumartesi mesailerimiz yarım güne indi. Zorunlu

mesailerin ücreti ödenmiyor. Diğer birçok fabrikada işçiler haftalık çalışma süresini aştıkları zaman mesai ücretleri maaşlarına yansır.

Mesai ücretlerimizi alamadığımız gibi çalışırken de sürekli olarak kameralardan izlendiğimiz hususunda şefler tarafından uyarılıyoruz. Kimi zaman şef kendisi başımızda dikilip ellerini kavuşturup makineyi seyrediyor. Şef de patronun adamı. İstiyor ki makine hiç durmasın. Lavaboya bile göndermiyorlardı. Sonuçta kadın işçiyiz, ancak şefi kollayıp ortalıkta olmadığımızda lavaboya gidebiliyoruz.

Ankara'dan bir tekstil işçisi

Savaş İstemiyoruz

Birkaç haftadır hem ülkede hem de çalıştığımız fabrikada işçilerin en önemli gündemlerinden birisi hükümetin çıkarttığı savaş tezkeresi. Kimi arkadaşımız destek veriyor bu tezkereye. Birçoğu ise tezkerenin ne anlama geldiğini bilmiyor. Destek verenlerin de bildikleri şüpheli.

Sohbet ortamlarında konuşurken savaşın biz işçiler için hiç iyi sonuçlar getirmeyeceği konusunda hem fikir oluyoruz. Savaşın bütçesinin oluşturulabilmesi için daha çok çalışacağımızı ve daha az ücret alacağımızı herkes biliyor. Savaşın bize bir şey kazandırmayacağı, bilakis çoğumuzun canını alacağı gerçeği üzerinde de herkes hem fikir. Lakin ne oluyorsa televizyonların başına geçince ya da ırkçı-gerici birtakım fikirlerle beyinler kirlenince oluyor.

Tüm bu gerçeklere rağmen savaşı destekleyen işçi arkadaşlarımız var. Konuştukça azalsa da yine de var...

Galiba suç biraz da bizde. Savaşların patronların çıkarına olduğunu tam olarak anlatamıyoruz sanırım. Bize çok iş düşüyor. İşçi sınıfını savaş konusunda aydınlatamazsak, savaş bizim emeğimizle ve bizim kanımızla kapımızı çalacak...

Manisa Organize Sanayiden Bir İşçi

Çocuklarımızla doyusuya vakit geçirebileceğimiz bir dünya istiyoruz

Ben Çorlu'da çalışan bir tekstil işçisiyim. Tekstilde bilirsiniz daha çok kadın işçiler çalışır. Ben de onlardan biriyim. Tuvalet bile izinle gidiyoruz iş yerinde. İçimizden biri tuvalet gidecekse, kartımızı güvenlikten alıyoruz ve kart basıp öyle gidiyoruz. Eğer fazlaca tuvalette kalırsanız ustabaşı hemen gelip sizi uyarıyor.

Hamileyseniz özel bir muamele görmüyorsunuz. Zaten işe girmeden önce yakın bir zamanda hamile kalmayı planlayıp planlamadığımız bile soruluyor.

Bazen kendimi makine gibi hissediyorum insan olduğumu bile unuttuyorum. Pazar günleri, hafta araları işin yoğun olduğu günlerde mesaiye kalıyoruz. Zam zamanı yüzünü bile görmediğimiz patronlar, mesai zamanları fabrikadan ayrılmıyorlar. Si-

zin cenazeniz, bir yakınınızın düğünü, özel başka bir durumunuz olursa izin almak için bin takla atmanız gerek. Bazen izin alacağıma gitmem daha iyi dedirtecek hale getiriyorlar insanı.

Eve gelince kadının mesaisi bitmiyor biliyorsunuz. Evimiz kira. İki kızım var. Biri üniversiteye hazırlanıyor. Çalışmayınca geçinmek zor. Yemektir bulaşıkta ben nasılsınız diyemeden çocuklarım uyuyor zaten. Bu arada en çok onlarla vakit geçiremediğim için üzülüyorum. Çocuklarımın en güzel çağlarında beraber olamıyorum.

Uzun saatler çalışma yasaklansa da rahat rahat çalışsak. İşçilerin makine gibi olmadığı, çocuklarıyla doyusuya geçirebilecekleri zamanlarının olduğu ve kirada yaşamak zorunda kalmadıkları bir dünya olsa keşke.

Çorlu'dan bir tekstil işçisi

Amerika'ya ihracatla övünmek değil, insanca bir ücret istiyoruz!

Eylül ayında, Türk Metal sözleşme taslağı yayımlandı. Ama şu an fabrikada sözleşmenin ne talepler içerdiğini bilen yok. Geçen ay bir sendika temsilcisi bize geldi. Ayak üstü bize sözleşmeyi anlatmaya kalktı. Zamdan daha çok 29 Ekim'de Cumhuriyet altını verilmesi ve iş kazası olmadığında işçilere verilecek ikramiye konuşuldu. Bunların hepsi göz boyama. Gerçek talepleri gölgelemek için kullanılan şeyler bu. Kaldı ki, Amerika'ya ihracat başladı. Biz, sırf bu Amerika'ya ihracat için haftada en az 3 gece mesaiye kalıyoruz. Aldığımız maaş 1090 lirayı geçmiyor, mesailerle birlikte ancak 1500 lirayı buluyor. Ama patronlarımız, Amerika'ya araba satıyoruz diye övünüyor. Sözleşmeyi görmek istediğimizde, temsilcinin odasında detaylı yazıyor diyorlar. Sanki bizim çok vaktimiz var gibi, odaya yönlendiriyorlar.

Molalar 10 dakika. Seçimler gelince delege olmak için yanımızdan ayrılmayan Türk Metal temsilcilerini, sözleşme döneminde görmek büyük mesele. Türk Metal'deki sendikacılar sözleşme döneminde zam oranlarını da mesai ücretlerini de anlatmaktan kaçmayı iyi biliyorlar. Halbuki fabrikadaki sorunlar sadece bunlarla sınırlı değildir. Tofaş'ta yemekler kötü çıkıyor. Doyurucu değil. Amerika'ya ihracat yaptığı için övünenler, doğru dürüst yemek çıkarmaktan bile acizler.

Bursa Tofaş'tan bir işçi

Mesai ücretlerimizi gasp ettirmemeyekararlıyız!

Çalıştığım tekstil fabrikasında geçtiğimiz 30 Ağustos resmi tatil olmasına rağmen çalıştırıldık. Mesaiye bırakılmadan önce çift mesai almayacağımızı bilmiyorduk. Ancak maaş bordrolarımızı görünce mesai ücreti almadığımızı öğrendik. Ön-

müzdaki 29 Ekim için de mesaiye kalacağımız söylendi. Şimdiden bir grup arkadaşla bir araya gelip çift mesai vermemeleri halinde bayramda işe gelmeyeceğimiz yolunda konuşmalar yaptık. Ne kadar çok arkadaşımızı yanımıza çekebilirsek gücümüz o kadar artar ve patronlara isteklerimizi kabul ettirebiliriz. Diğer işçileri de kendi iş yerlerinde, fabrikalarda bu ve bunun gibi hak-sızlıklara karşı çıkıp patronlara karşı birlik olmaya çağırıyoruz.

Ankara'dan bir tekstil işçisi

Düzce'den Gebze'ye, direniş sürüyor!

Gebze ve Düzce'de fabrika önündeki direnişimiz 200. gününe yaklaşıyor. Bu zaman boyunca, dışarıdan ve fabrika içinden destek hiç eksik olmadı. Fabrika içindeki arkadaşlarımız molalarda ve mesai bitişlerinde, kayıttaki güvenlik kameralarına rağmen gelip "keyifler nasıl, bir ihti-

yaç var mı" diye soruyor. Direniyor olmanın verdiği gurura, bu desteklerin mutluluğu ekleniyor. İnanıyoruz, patronu dize getirip kazanacağız! Sendikayı M&T Reklam fabrikalarına sokacağız!

Düzce-Gebze'den M&T Reklam işçileri

Dora Otel'de işçi kıyımına karşı eylem

İstanbul Dolapdere'de bulunan Dora Otel'de bayram süresi boyunca 13 işçi işten atılmıştı. Tüm Emek Sen, örgütlenme mücadelesi verdiği otel önünde 5 Ekim'de bir basın açıklaması yaptı. Otel önüne desteğe gelen sendika üyeleri ve çeşitli siyasi yapılar tarafından eylem boyunca sık sık "Dora işçisi yalnız değildir, atılan işçiler geri alınsın, işçilerin birliği sermayeyi yenecek, sendika haklıdır engellenemez" sloganları atıldı. Basın açıklamasını sendika genel sekreteri İbrahim Akseloğlu okudu.

Akseloğlu, daha önce otelde iş durdurma yaptıklarını, bunun sonucu olarak işten çıkarılması düşünülen işçilerin işe devam ettiğini söyledi. İş durdurma sonucu sendikayı tanıyacağını söyleyen, "elbet sendikaya karşı değiliz" diyen yönetimin şimdi işçileri işten çıkardığını söyledi. Sendikali-sendikası, Dora Otel'de işçi kıyımı yaşandığını belirten Akseloğlu, açıklamayı şöyle bitirdi: "Dora Otel işverenine bir kez daha sesleniyoruz, işten atılan arkadaşlarımız işe geri alınsın, anayasal bir hak olan sendika hakkımız kabul edilsin".

İşten atılan Tüm Emek Sen üyesi Salih Sözüdoğru ve Muhammed Uysal, servis bölümünde çalıştıklarını, sendikal faaliyetlerini açıktan yürüttüklerini, yönetimin mezhep ayırımına kadar ileri gittiğini, her türlü baskı ve mobbinge maruz kaldıklarını söyledi. İşten atıldıktan sonra patronun dışarıdan işçi ve stajyer getirttiğini ifade eden işçiler işe iadelerini talep ettiklerini söylediler.

Özgürlük mü dediniz?

Bilindiği üzere Milli Eğitim Bakanlığı öğrencilerin kıyafet ve kıyafetine dair yönetmelikte "küçük" bir değişiklik yaptı. Buna göre imam-hatip ortaokulu ve liselerinde tüm derslerde, diğer okullarda ise seçmeli Kur'an-ı Kerim dersinde kız öğrencilerin başlarını örterek derse girmeleri serbest bırakıldı. Bu tip ufak değişikliklerin uygulamada her zaman daha büyük karşılık bulduğu bir gerçek. Bu serbestlik elbette ki imam-hatip okullarıyla ve seçmeli din dersleriyle sınırlı kalmadı. Zaten fiili olarak liselerin çoğunda öğrenciler uzun süredir başları kapalı derslere girmektedir. Şimdi ise ortaokuldan yani 5. sınıftan itibaren öğrenciler başlarını kapatmakta.

Bu konu özgürlükler çerçevesinde tartışılarsun, aynı yönetmelik öğrencilerin saçlarını boyamalarını, dövme veya makyaj yapmalarını, piercing takmalarını da yasaklamakta. Mesele özgürlükse, okulları biraz gözlemlemeye fırsatı olanlar veya o yaşlarını hatırlayanlar da bilirler ki dövme, makyaj yapmak, piercing takmak, türbana nazaran çok daha büyük oranda (hatta yüzde yüz) gençlerin özgür iradelerinin sonucudur. Türbanın ise özellikle 10-11 yaşlarında ve

sonrasında da özgür iradede ziyade aile ve sosyal çevre baskısıyla takıldığı bir gerçek.

Nitekim Cumhuriyet gazetesinin 26 Ey-

lül tarihli haberine göre, Diyanet'in dergisinde yer alan bir makalede, tam da bu tartışmalar sürerken, türban dinin bir emri, yerine getirilmesi gereken bir zorunluluk olarak

Alevi derneklerinden Ankara'da miting

12 Ekim Pazar günü Alevi Kültür Dernekleri ve Hacı Bektaş Veli Anadolu Kültür Vakfı tarafından Ankara'da bir miting düzenlendi. Eğitimde hak ihlallerine karşı ve zorunlu din derslerinin kaldırılması talebiyle düzenlenen mitingde Alevilerin yaşadığı diğer birçok problem konu edildiği gibi hükümetin Ortadoğu politikalarından Alevilerin duyduğu rahatsızlık da dile getirildi.

Sıhhiye Meydanı'nda gerçekleştirilen

mitingde düzenleyici kurumlar adına yapılan konuşmaların yanı sıra Avrupa Alevi Birlikleri Federasyonu adına da bir konuşma gerçekleştirildi. Konuşmalar esnasında pek çok kez Kobane'de IBSİD'e karşı direnen Kürt halkının mücadelesine destek mesajları verildi, Türkiye'de de protesto gösterilerini bastırmak amacıyla uygulanan polis ve asker şiddeti ile Hizbullah ve başka çetelerin saldırılarına karşı dayanışma çağrıları yapıldı.

ele alınıyor. Diyanet İşleri Başkanlığı'nın karar ve danışma organı olan Din İşleri Yüksek Kurulu üyesi Prof. Dr. Hilmi Karşlı

mak gerekir ki bu din, sadece inanılmak ve hürmet gösterilmek için değil, emir ve yasaklarıyla amel edilmek için gelmiştir. ... Bir toplumda dini sadece kabullenmekle yetinenlerin sayısı çoğalıyorsa bu, o toplumda dini hayatın çöküşe geçtiği anlamına gelir" tespitini yapıyor. Kısacası bu makaleden türban özgürlüğünden ziyade türban zorunluluğu anlayışı ortaya çıkıyor. Eğitim Bir Sen'in karma eğitim karşıtı demecileri, Tayyip Erdoğan'ın da zorunlu din derslerini "gençler ateist, terörist, uyuşturucu bağımlısı mı olsun" düzleminde savunması, her fırsatta dindar nesil yetiştirmek gayesinde olduklarını söylemesi aynı anlayışın ifadeleridir.

Bugün okullarda türban serbestliği; diğer her şeyin yasak olarak kalmasıyla, imam-hatip okullarının muazzam artışıyla, sayıları artan seçmeli din dersleriyle ve bu derslerin zorunluluk haline getirilerek seçtirilmesiyle, eğitimde problemler diz boyu iken sadece bu alanlarda değişiklik yapılmasıyla ve iktidarın söylemleriyle ele alındığında, açılan bir özgürlük alanından çok dindar nesil projesinin zorlaması olarak karşımıza çıkıyor.

Çorlu'da panel ve Kobanê eylemi

"Sarsıntı içinde bir dünyada Türkiye'nin çıkar yolu: işçi sınıfı politikası"

12 Eylül Pazar günü işçi havzası Çorlu'da Türkiye'nin ve dünyanın içinden geçmekte olduğu sarsıntılı günler ve çıkar yolları tartışıldı. Metalden tekstile, deriden kimyaya farklı sektörlerden işçilerin katıldığı panelde DİP Genel Başkanı Sungur Savran konuşmacı olarak yer aldı.

Yoldaşımız konuşmasında; Türkiye'nin içinden geçmekte olduğu durumu dünya çapında olanları unutarak değerlendirmemizin mümkün olmadığına ve dünyada ekonomik kriz ile beraber yükselen işsizliğe, sınıf mücadelesine ve faşizme dikkat çekti.

Devrimci İşçi Partisi'nin enternasyonalist bir parti olduğunu ve dünya üzerindeki tüm

işçi sınıfının ortak çıkarlarını savunduğunu sözlerine ekleyen Savran, barış ve kardeşliğin işçilerin iktidar hedeflemeleriyle mümkün olduğunu söyledi. İşçi ölümlerinin, Türkiye'deki ekonomik büyüme ile arttığını, taşeron sistemiyle katlanarak devam ettiğini belirtti. Soma'da, Torunlar İnşaat'ın şantiyesinde ölen işçilerin katili ile Gezi ile başlayan halk

isyanında ve bugün Kobanê ile dayanışma amacıyla yapılan eylemlerde öldürülenlerin katilinin aynı olduğunu ifade etti. Bu düzenin ve onun siyasi temsilcilerinin emekçi ve ezilen halka düşman karakterini örneklerle ortaya koydu.

Tunus ve Mısır'da onlarca yıllık diktatörlerin birkaç hafta içinde devrilmesini, Yunanistan ve İspanya'da günlerce meydanları zapteden hareketleri, kapitalizmin kalbi ABD'de Wall Street'i işgal ile başlayan %99 hareketini, bu topraklarda Gezi ile başlayan halk isyanını ve ardından gelen Brezilya'daki isyanı anlatarak dünya çapında mücadele dinamiği açısından sürekliliğine dikkat çekti.

İŞİD'in baştan beri destekçisi konumundaki AKP'nin Ortadoğu'da bir Şii-Sünni çatışmasını kışkırtarak Esad'ı devirmeyi amaçladığına ve bu mezhepçi politika sonucunda yaşanacak ölümlere dikkat çekti. Savaşlarda ölecek olanların Koç'un, Sabancı'nın çocukları değil, işçi ve emekçi ailelerin çocukları olacağını belirtti.

Başarıya ulaşamamış dünya üzerindeki mücadelelerin temel eksiğinin işçi sınıfı merkezli bir politika ve önderlik sorunu olduğunu, Türkiye'de, Ortadoğu'da ve dünya çapında bu sarsıntıların son bulmasının ancak işçi sınıfı iktidarıyla mümkün olabileceğini belirterek, görevimizin hedefi işçi sınıfı mücadelesi olan partilerde örgütlenmek ve sendikaları güçlendirmek olduğunu söyledi. Sözlerine Ernesto Che Guevara'nın "bir devrimci başkasına atılan tokadı, kendi yüzünde hissedendir" sözüyle son verdi. İkinci bölümde ise soru cevap ve katılımla söz emekçiler aldı. Panel DİP'in de içinde yer aldığı Kobanê ile Dayanışma Platformu tarafından düzenlenecek eyleme katılım çağrısı ile sona erdi.

Saat 17:00'de Heykel Meydanı'nda toplanan platform bileşenleri, "Kobanê halkı yalnız değildir, Yaşasın hakların kardeşliği" ortak pankartıyla Çorlu Belediyesi önüne yürüdü.

Burada DİP Genel Başkanı Sungur Savran bir konuşma yaptı. Konuşmanın ardından ortak basın açıklaması metni okunarak eylem sona erdi.

Eylemde "katil İŞİD Ortadoğu'dan defol", "İŞİD vuruyor, AKP koruyor", "Kobanê'de düşene, dövüşene bin selam", "Yaşasın devrimci dayanışma", "Faşizme karşı omuz omuza", "Bijl berxwedana Kobane" sloganları atıldı.

DİP heyetinin Kobanê izlenimleri

Demokratik Bölgeler Partisi (DBP) ve Halkların Demokratik Partisi'nin (HDP) organize ettiği bir eylemle, İstanbul'dan bini aşkın insan, 24-27 Eylül günleri arasında Suruç'a hem sınırda nöbet tutmaya hem de bölge halkıyla dayanışmaya gitti. Devrimci İşçi Partisi de enternasyonalist dayanışmasını ifade etmek için bu organizasyona katılma kararı almış ve üç militanını bölgeye göndermişti. Aşağıda sizlerle DİP heyetinin Kobanê izlenimlerini paylaşıyoruz.

Sınırlardaki mayın tarlalarının yerlerinde bir gün çocukların koşup oynayabileceği sebze ve meyve tarlaları olması dileğiyle...

Sınır yolunda bini aşkın insan

Öğlen saatlerinde yola çıktığımızdan beri İstanbul Valiliği'nin ve polisin onca engelleme çabasına rağmen Kurtköy'de birleşen 20 otobüslük kabile ile Suruç'a, Kobanê sınırına doğru yola çıkıyoruz. Herkes son derece önemli bir yolculuk yaptığımız farkında. Moraller çok yüksek, sloganlar atılıyor, türküler söyleniyor. Gecenin ilerleyen saatlerinde artık yavaş yavaş uyumaya koyulan insanların dışında gazete, dergi okuyanlar da var. Bir yoldaşımız Kürt sorunu ile ilgili Gerçek gazetesinde çıkan bazı yazıları tekrardan gözden geçiriyor. Anlaşılan dikkat çekmiş ki bir heval gecenin ilerleyen saatlerinde yazıları okumak istediğini belirtiyor. Dakika bir, gol bir! Okuduktan sonra gerek HDP'ye gerekse DBP'ye olan çeşitli eleştirilerimizin düşündürücü olduğunu ifade ettikten sonra başlıyoruz yol boyunca sürececek uzun bir sohbet. Molalarda ortak kurulan sofralarda, içilen çaylarda sohbetler koyulaşiyor, tanışıklıklarımız artıyor.

Kobanê'ye kucak açan Suruç

Suruç'a girmeden önce tüm konvoy polis ve askerler tarafından durduruluyor. Tüm otobüsler ve gönüllüler detaylı bir şekilde aranıyor. Arama bittikten sonra az ilerideki yeşillik alanında toplanan kitle büyük bir halayda birleşiyor. Sesi en yanık erkekler türkü söylüyorlar, kadınlar zılgıt çekiyor.

Suruç sokaklarında yol almaya başlıyoruz. Yüzleriyle sokaklara çıkmış Kürt halkı dükkânların ve evlerin önünde zafer işaretleriyle otobüsleri selamlıyor. 3 - 4 yaşlarındaki çocuklardan başlayarak 70'ine merdiven dayayan erkeği ve kadınıyla yüzlerce irade! Sadece Suruç halkı değil, Suruç'un misafirleri olan Kobanê'liler de kaldıkları evlerin önüne çıkıp selamlıyorlar. Yerleşim sınırsız çekilse de Kürt halkı beşerli, onarlı bir şekilde Kobanê'den gelenleri evlerinde misafir ediyor. Ara sokaklardan ilerlerken İlçe Emniyet Müdürlüğü'nün ve Kaymakamlığın önünden geçiyoruz.

TOMA'lar ve çevik polis ekipleriyle korunuyor. Korunuyor çünkü oraya ait değiller! İlçe merkezinden yavaşça çıkıp köylere doğru yol alsak da zafer işareti yapan parmaklar bitmiyor!

Nöbet tutacağımız yere vardığımızda parti yöneticileri sınırda ne yapılacağı ile ilgili toplantı yapıyorlar. Bir yandan toplantı yapılırken diğer yandan sınırın karşı tarafından şiddetli bir patlama sesi geliyor. Çok uzak olmayan bir bölgeden kara dumanlar yükseliyor. YPG'nin bir tankı yok ettiği söyleniyor. Ara ara çatışma sesleri de yükseliyor karşı taraftan. Toplantı sonrasında kararlar açıklanıyor. Bulduğumuz sınırdan devletin yer yer çetelerin karşı tarafa geçmesine izin verdiğini ve buna karşı YPG'nin sınırın bu tarafından yana sıkıntısı olmaması için nöbet tutulacağı açıklanıyor. Sınırda bir kilometre uzaklıkta ve paralel bir şekilde İstanbul'dan gelen 1., 2. ve 3. Bölge olmak üzere dağılıyoruz.

Devrimci İşçi Partisi heyeti olarak nöbet tutacağımız bölgeye doğru ilerleyip bayrağımızı toprağa dikeyiyoruz. Bizim bulduğumuz bölgeden sınıra bakıldığında sol tarafta Türkiye devletinin sınır karakolu gözüktüyor. Karakolun karşı tarafında IŞİD'in ele geçirdiği köylerin bulunduğu söyleniyor. Sağ tarafta ise YPG güçlerinin bulunduğu belirtiliyor. Hava yavaş yavaş karardıkça bir yandan da çatışma sesleri artıyor. YPG güçlerinin IŞİD tanklarına karşı militanca çarpışması bir yana kimi zaman feda eylemleri yaparak tankları durdurduklarından söz ediliyor.

Hava karardığında karşıda çatışma sesleri şiddetleniyor. Her ateş sesi geldiğinde sınırda nöbet tutan halk zifiri karanlıkta karşıya doğru "Biji berxwedana Kobanê - YPG - YPJ" sloganları atıyor. Ertesi gün öğlene doğru toplantı yapıp bir gün daha kalma kararı alınıyor. Sabah saatlerinde sınırın karşısında çatışmada yaralanmış bir gerillanın YPG tarafına bir başka gerilla tarafından taşınmaya çalışıldığını fark eden Türkiye Cumhuriyeti sınır karakolu tarafından ateş açılarak öldürüldüğü söyleniyor. Halk çok öfke-

leniyor, nöbet tutanlardan 40 yaşlarında bir erkek Kürtçe "Yeter artık! İnsanlarımızı hep katlediyorlar, hepimiz toplanalım karakola yürüyelim, öldüreceklerse hepimizi öldürsünler!" diye serzenişte bulunuyor. Sınırdaki nöbet tutmak, hiçbir şey yapmadan çatışmaları izlemek halkın büyük bir çoğunluğunda çaresizliğe karşı öfke doğuruyor. Öğlene doğru otobüslerle Mürşitpınar sınır kapısına gidilme kararı alınıyor. Otobüslerden inildikten sonra halk sınıra doğru yürümeye başlıyor. Sınır kapısı derken resmi sınır kapısı değil. Bölge halkı için karşı tarafa nereden geçiliyorsa orası bir kapı. Kimi zaman direnişe katılanların mücadele kapısı, kimi zaman IŞİD'den kaçan bölge halkının umut kapısı.

Binden fazla insan yürüyor sınıra doğru, bir tane tank sınırda nöbet bekliyor 4 askeri ile ancak yanındaki teller, direkler sökülümüş. Halk aldırış etmeden geçiyor sınırı. Geçilen bölge aslında mayın tarlası ancak karşı tarafa geçmek için tarlanın içinden geçen bir yol var ve halk yürüyor umutlarıyla, sloganlarıyla, direnişin ateşiyle yazılmış şarkılarıyla, marşlarıyla.

Kobanê

Yol bittiğinde önümüze şu an kullanılmayan demiryolunun üzerine çıkmış coşkulu bir şekilde slogan atan insanlar çıkıyor. Demiryolunu geçtiğimiz gibi

hava birden bire değişiyor. Kobanê'nin kardeşlerini karşılamaya gelen YPG ve YPJ komutanları, gerillaları Kürt halkının coşkulu sloganları ve zılgılarıyla havaya kutlama ateşi açıyorlar. Köyün içlerine ilerlediğimizde evlerinin önüne çıkanlar gelenlere kova kova içme suyu yetiştirmeye çalışıyorlar. Küçük çocukların sıra sıra dizilmiş sokaklara; canlı bir şekilde, durmamacasına "Biji berxwedana YPG" sloganını atışları herkesi çok etkiliyor. Kesilmek bilmeyen zafer işaretleri burada da karşımıza çıkıyor. Köyün içlerine doğru ilerlediğimizde gördüğümüz en net şey Kobanê halkının belki de 16 - 17 yaşlarında bir genç kadından, 70 yaşındaki dedelere kadar silahlanmış olması. Bütünleşmiş bir halkın verdiği devrimci bir savaş! Onurlu bir şekilde kendi topraklarında yaşama iradesini gösteren Kobanê halkı şu an son derecede kötü olan yaşam koşullarına rağmen asla geri adım atmayacaklarını, zılgılarıyla, canlı duruşlarıyla net bir şekilde dost düşmana gösteriyorlar adeta. Köy merkezine geldiğinde Kürdistan özgürlük mücadelesinde şehit düşenler için saygı duruşunda bulunuluyor, konuşmalar yapılıyor, Kuzey Kürdistan (Türkiye Kürdistan'ı) ile Batı Kürdistan (Rojava) arasındaki sınırın anlamsızlığının yapılan sınır geçme eylemiyle ortaya konulduğu vurgulanıyor. Biz de yapılan tarihi eylemde bulunmanın verdiği enter-

nasyonalist gurur ile heyecan içindeyiz. Bir arada yolculuk ettiğimiz bazı hevalllerimiz Kobanê'de kalacaklarını ifade ediyorlar. Sarıyoruz birbirimize, ister istemez ıslanıyor gözlerimiz.

Dönüş

Geldiğimiz yoldan geri dönmeye başlıyoruz. Halk savaşın kardeşleriyle kucaklaşmanın, bir arada bulunmanın coşkusuyla yol boyunca marşlarına, sloganlarına devam ediyor. Mayınlı yoldan geçmeye başladığımızda karşı tarafta askerlerin ve zırhlı araçların çoğaldığını görüyoruz. Önce halka anons yapılıyor "Buradan geçemezsiniz" diye. Halk öfkeli bir şekilde yolun sonuna kadar yürüyünce uyarı ateşi açılıyor. Sınır kapısından Kobanê'ye doğru bağırarak komutan, valilikten vur emri aldığını, dikenli tellerden uzak durmamızı söylüyor. Görüşmeler yapıldıktan sonra Yumurtalık sınır kapısından alınacağımız anons ediliyor. Halk hiçbir gerekçe gösterilmeksizin böyle bir ön kesmeye öfkeli, bulunduğu yerde bir süre daha kalmaya devam ediyor. Yavaş yavaş geriye doğru gidiler olsa da büyük bir kitle beklemekte. Ve ardından kitleyi yürümeye zorlamak için gaz bombaları atılmaya başlıyor. Halk mayın tarlasında. 60 küsur yaşlarında Kürt anneler var ve Türkiye Cumhuriyeti kendi sınırlarını ihlal ederek başka bir bölgeye kimyasal silahla saldırıyor adeta. Üstelik biber gazının etkileri sebebiyle panik yapıp yoldan sağa ve sola sapacak birisinin mayına basma ihtimali var!

Bu müdahaleyi gören sınırın karşı tarafındaki Kürt halkı durur mu! Slogan atarak, gaz atan askerlere ve polislere taşlarla karşılık veriyorlar. Bunun ardından karşı tarafta da TOMA'sıyla, gazıyla müdahale başlıyor. Kuzeyiyle, batısıyla Kürdistan halkı işgalcileri kendi yapay sınırlarında sıkıştırıyor adeta!

Kitlenin dağıtılmasından sonra Kobanê'ye doğru geri çekilen halk tren yolu boyunca Yumurtalık kapısına kadar 4 - 5 saat sürecektir uzun bir yürüyüşe başlıyor. Yumurtalık kapısı denen yere geldiğimizde birçok kez fotoğraflan-

mış, belki de halkın özgürleşmesinin sembolü olmuş "Hun bi xêr hatn Kobanê" yani "Kobanê'ye hoşgeldiniz" tabelasıyla karşılaşıyoruz.

Büyükbaş ve küçükbaş hayvanlarıyla, traktörleriyle, bir kısmı terkedilmiş ve uzun kuyruklar oluşturmuş arabalarıyla karşı tarafa geçmek isteyen halkın uzun bir bekleyişe tabi tutulduğu bir bölgedeyiz. O kapıya gelen herkesin kaderi uzun bir bekleyişmiş, sanırım IŞİD hariç! Halkın dikenli tellere çok yaklaşmasını bahane ederek gözü dönmüşçesine, dakikalarca gaz bombalarıyla çocuğu - yaşlısı demeden saldıran devlet aynı zamanda yaptığı anonsta gelen insanlara "vatan hainleri" diye hitap ediyor. Hem de insanlar nefes almaya çalışırken!

Bir süre sonra tekrar toparlanan halk kapıya doğru gelmeye devam ediyor, ancak bu sefer biraz mesafeli. Beşerli onarlı gruplar halinde karşı tarafa alınmaya başlıyor. Hiçbir siyasi sembol, flama vs. almayıp, gördüklerinde ise itip kakarak insanların elinden alıp yere atıyorlar. Üst araması, detaylı kimlik bilgilerinin alınması, fotoğraf çekimi yapılıyor. Karşı tarafa geçip otobüslerin oraya vardığından sonra artık uzun bir yolu tamamlamanın getirdiği samimi "yoldaşlık" duygularıyla hevalllerimizle birbirimize sarılıyor, Kürt annelerimizin ellerinden öpüyoruz. Tüm kitle sınırı geçtikten sonra otobüslere binip Suruç'a uğradıktan sonra İstanbul yoluna koyuluyor.

İstanbul'a dönüş

Otobüste ilkin bir Kürt annesiyle daha genç bir Kürt kadınının Kürtçe konuşmasında geçen KDP ve Barzani kelimelerini seçtikten sonra merak ediyoruz. Ardından meseleyi diğer hevallere açıklamak için arkasını dönüp Kürtçe anlatmaya başlıyor. Kürtçe bilen bir yoldaşımız sayesinde konuşulanlara tanık oluyoruz. Kadın anlatıyor; "KDP niye yardım etmiyor?" diyen birisi zaten öyle bir yardım beklemesin. Üç yaralı arkadaşımızı sınırda beklettiler, ikisi şehit düştü çok bekletildikleri için. KDP diye birşey yok. Onlar tali-

matı ABD'den alıyorlar. ABD'nin IŞİD'i bombalayacak uçaklarını görüyoruz, geliyorlar ama IŞİD'i bombadıklarını sanmıyoruz. Bunların arasında hep işbirliği var." Bunları bizden bir gün önce Kobanê'ye geçip bir YPG gerillasıyla yaptığı konuşmadan öğrenmiş.

Verilen molalarda ortak bir mücadele deneyiminin getirdiği samimiyetle fikir alışverişinde bulunduğumuz, tartıştığımız hevalllerimiz de oluyor. İstanbulda inşaat işlerinde çalışan bir işçiyle, bir Kürt annesiyle konuşuyoruz. Peki, AKP'nin IŞİD'i desteklediği bu kadar açık iken çözüm süreci sizce nedir diyoruz? Cevaplar çok kısa ve net! Kürt anne kendi dilinde çözüm yok diyor! İnşaat işçisi hevalimiz ise bunlar hep oyalama, Osmanlı'dan beri aynı diyor! Yolculuk esnasında bir hevalin otobüste partimizin ismini söyleyerek herkesin önünde bizlere teşekkür etmesi bizleri çok onurlandırıyor.

Görevler: Rojava'da IŞİD, Türkiye'de AKP

Partimiz Türkiye'de gücü oranında işçi ve emekçileri enternasyonalist bir temelde örgütlenme çabası içinde, AKP hükümetinin sadece ülkenin işçi ve emekçilerinin düşmanı değil, aynı zamanda tüm Ortadoğu haklarının da düşmanı olduğunu ortaya koymaktadır. İşçi sınıfını bu temelde harekete geçirebildiğimiz gün Türkiye'de AKP'yi devirecek ve kuzeyde Kürtlerin kendi kaderlerini tayin hakkını tanyacak olan bizler Rojava'da IŞİD'in yenilgisine büyük bir katkı sağlamış olacağız. Görev açık ve nettir! Türkiye işçi sınıfını IŞİD'e karşı savaşan Rojava halkının yanına kazanmak. Devrimci İşçi Partisi kendi gücü oranında bunu yapmaya çalışmaktadır ve yapacaktır.

Kobanê'den Kürdüyle, Arabıyla, Türküyle, Acemiyle hep beraber tüm işçi ve emekçilerle eşit ve kardeşçe yaşayacağımız sosyalist bir Ortadoğu federasyonu kurabilmek dileği ve inancı ile ayrıldık. İnanıyoruz, çünkü bu karanlıktan tek çıkış yolu o!

30 Eylül 2014

Sungur Savran

Gezi isyanından Kobani serhildanına

"2013 Newroz'undan itibaren yerleşen atmosfer, Erdoğan'ı tepe taklak devrilmekten kurtaran en önemli unsurdur. Kürt hareketi Gezi ile başlayan halk isyanında diplomatik destekle yetinmiştir. (...) Bunu 17 Aralık sonrası ikircikli tavır izlemiştir. (...)

Bütün bunlardan dolayı Kürt hareketine kızıp Kürt halkından umut kesenler bir şeyi unutuyorlar: Kürt halkı artık otuz yılı bulan bir özgürleşme mücadelesinden gelen bir halktır. (...) Rojava bütün bu çelişkilerin düğüm noktasıdır. Kürt gençliği bunun huzursuzluğu içindedir. Ara kadrolar bunun huzursuzluğu içindedir. Kürt halkı bunun huzursuzluğu içindedir. Son dönemde gerilimin artması bundandır. Bu yüzden Kürt halkından umut kesmek, bu coğrafyanın potansiyelini görmezlikten gelmektir.

İhtiyar köstebek koskoca bir dünya tarihi deneyiminin getirdiği bilgelikle bu saflığı yapmaz. O cephede de işini metodik biçimde yapmaya devam edecektir."

Yukarıdaki satırlar, 31 Mayıs günü Gerçek gazetesinin internet sitesinde yayınlanan "Köstebek" başlıklı yazımızdan alınmıştır. Bugün buna eklenecek pek az şey var. Toz dumanın arasında "eyvah, ülkede kargaşa var" havası kasten ya da bilinçsizce çok fazla yayıldı. 7 Ekim'den sonra yaşanan bir isyandır, Kürtlerin deyişle bir "serhildan"dır. Türkiye Gezi ile başlayan halk isyanından sonra bir ikinci isyan yaşamıştır. Bunun bütün sonuçlarını çıkarmak gerekir. Ölümlerimize üzülüm, ama başımız dik geleceğe hazırlanmaya devam edelim. Türkiye solu artık halk hareketlerini tanıyamıyor, onlara anlam veremiyor, bu zavallı tavrından uzak duralım!

Hatırlanması gereken ilk nokta, Türkiye'nin siyasi sisteminin neredeyse bir yıl arayla iki halk isyanıyla sarsılmış olmasıdır. Tarihin esas gelişmesinin büyük kitlelerin tarih sahnesine çıkmasıyla gerçekleştiğini anlamış olanlar, buradaki devrimci potansiyeli görmelidirler. "Köstebek" başlıklı yazımızı okuyanlar, o yazıda, Marx'ın benzetmesine yaslanarak, bu sevimli hayvanı toprak altında, derinden derine hazırlığını sürdüren devrim için bir sembol olarak kullandığımızı hatırlayacaklardır. Köstebek çalışmaya devam ediyor! Birinci sonuç budur.

İkinci sonuç, bu iki isyanın coğrafyasının bir elmanın iki yarısı gibi olduğudur. Gezi isyanı ile Kobani serhildanı, coğrafya olarak birbirini tamamlıyor. Ama bu aynı zamanda her ikisinin de ölümcül zaafına işaret ediyor. Gezi isyanı esnasında Kürt halkının katılımı diplomatik ve sembolik düzeyde kaldı. Diyarbakır ayağa kalksaydı, şimdi Erdoğan tarihe karışmış olurdu. Kürtler yanıldılar. Bugün onlara "misliyle" şiddet uygulayan gücün ayakta kalmasını sağladılar.

Şimdi de tersi oluyor: Gezi'nin "çapulcu"larının büyük bölümü 7 Ekim'den itibaren yaşanan isyanda politik sorunun ne olduğunu anlayamadılar, Kürtlerin yanında durmadılar. Atatürk büstünden kopmuş kafanın yerlerde yuvarlanmasına baktılar, alev alev yanan heykel tutsak etti hayal güçlerini. Oysa başlarını kaldırıp Ortadoğu'da ve Türkiye'de olup bitenleri geniş bir ufukla değerlendirse, bu coğrafyada laikliğin güvencelerinden birinin ezilen Kürt halkı olduğunu kavrarlardı. DAİŞ'e (IŞİD'e) karşı savaşan Kürtler; sokaklarda Hizbullah'a karşı çarpışan Kürtler; bugün somut olarak AKP'ye karşı mücadele eden Kürtler. Şayet Atatürk'e önem veriyorsanız, laik cumhuriyeti korumaksa amacımız, derdiniz Kürt halkını ezme değilse, o zaman safınız Kobani serhildanının yanındır. Kürtlerin yanında yer alan oldu elbette Türkiye'nin batıdaki kentlerinde. Ama bunlar Gezi ile başlayan halk isyanının meydanlara sürüklediği insanlar değildi. Gezi isyanından önce de zaten politik mücadele verenlerdi.

Sonuç, iki isyana rağmen Erdoğan ve AKP'nin ayakta kalması oldu. Ama bu şimdilik böyle. Bu iki güç bir gün bir araya geldiğinde, sadece Türkiye'deki gerici iktidar sarsılmayacak. Aynı zamanda bütün Ortadoğu'da yepyeni bir düzenin kurulmasının temelleri atılmış olacak. Nasıl bir araya gelebilir bu iki güç? En yüksek olasılık şudur: İşçi sınıfı, muhtemelen önümüzdeki dönemde bir aşamada derinleşecek olan ekonomik krizin itişle mücadeleye girdiğinde. Her ne zaman o uyuyan dev ayağa kalkar, Tayyip Erdoğan ve AKP'nin bugün o kadar heybetli görünen iktidarı öylesine bir sarsılır ki, hepimiz hep birlikte haykırırız: Güzel kazmışsın, ihtiyar köstebek!

Ortadoğu Savaşı

Kapitalizmin dünya çapında yaşadığı ekonomik ve politik kriz çeşitli bölgelerde savaş, faşizm ve çatışma eğilimlerini körüklüyor. Ortada henüz yok. Ama bugün bir Ortadoğu savaşının içine batmış durumdayız. Bir süredir tek tek ülkelerde farklı güçler arasında yaşanan savaş, bölgesel bir savaşa dönüşmüştür. Bu savaş Türkiye'yi de adım adım içine çekiyor. 2001'de ABD ile El Kaide tipi örgütler arasında patlak anılan uzatmalı çatışma, 2003 Irak savaşı, 2011 sonundan beri Ortadoğu gericiğinin Suriye rejimine karşı açtığı mezhep savaşı, ezilen Kürt karşı bölge ülkelerinin, en başta Türkiye'nin açtığı savaş ve Siyonist İsrail'in Gazze katliamları bugün tek bir savaşta birleşmiş bulunuyor. tezkere ile içine çekildiği savaş böylesine bir anafordur.

Savaş politikanın başka araçlarla sürdürülmesi Kim ne yapmak istiyor?

ABD ve AB:

Ortadoğu petrolü üzerindeki hâkimiyeti aracılığıyla Çin'e karşı önemli bir mevziyi korumak; İsrail'i tehditlere karşı savunmak; İran rejimini dize getirmek; İslamcı akımın emperyalizmin kontrolü dışına taşarak bir tehdit haline gelmesini engellemek; Kürt dünyasında emperyalizme biat eden unsurları Türkiye'yle ittifak içinde yedek güç olarak tutmak.

Türkiye'de AKP hükümeti:

Ortadoğu ve Arap dünyası üzerinde hegemonya kurmak; İsrail'e sözde saldırarak Araplar nezdinde itibar kazanmak, özde emperyalizm ve Siyonizmle ittifakı bozmamak; bu amaçla Sünni-Şii kavgasında önderliği ele geçirmek, somut olarak Beşar Esad'ı devirmek; Irak ve Suriye Kürt bölgelerini nüfuzu altına almak.

Rusya ve Çin:

ABD'nin sınırsız bir Ortadoğu hâkimiyetini torpilleyecek her türlü engeli çıkartmak; İran'ın emperyalizmin müttefiklerinin oluşturduğu bloka karşı bir ağırlık oluşturacak biçimde gücünü korumasını sağlamak; Rusya'nın deniz üssüne sahip olduğu ve yakın ittifak içinde olduğu Suriye'de Beşar Esad rejiminin devrilmesini engellemek; Türkiye ile ilişkileri bozmadan çok fazla ABD tarafına veya radikal İslamcılığa doğru kaymasını dizginlemeye çalışmak.

İran:

ABD ve İsrail'i savaşa kışkırtmadan nükleer enerji ve belki de silah edinmek; öteki ülkelerdeki Şii ve Alevi güçlerle, hatta Hamas gibi radikal Sünni örgütlerle Ortadoğu'da Sünni hâkimiyetine karşı bir odak olabilmek için ittifak etmek; petrol zenginliğinin kaymağını yiyen mollalar ve avanesinin iktidarını ayakta tutmak; Kürtlerin köleliğini sürdürmek amacıyla öteki ezen ulus devletleriyle işbirliği yapmak.

İsrail:

Arapların birbirinin gözünü oymasından memnun arka planda durmak; herkes "cambaza bakarken" Filistin'in gelecekte kurabileceği herhangi bir devleti anlamsızlaştıracak yerleşimler, duvarlar, yollar yapmak, Gazze'yi her fırsatta yerle bir ederek Hamas'ı zayıflatmak ve FKÖ'yü olduğu gibi teslim almak.

Suudi Arabistan:

İran rejimini devirmek amacıyla Sünni mezhepçi politikayı kışkırtmak; Mısır'da ve başka ülkelerde İhvan'ın (Müslüman Kardeşler) güçlenmesine karşı Selefî denilen radikal akımları desteklemek; petrol zenginliğini korumak için emperyalizmle ve gerici Körfez ülkeleriyle işbirliği yapmak.

Katar:

İran rejimini devirmek amacıyla Sünni mezhepçi politikayı kışkırtmak; bir güç odağı olmak amacıyla Mısır başta olmak üzere İhvan'a verdiği desteğin yarattığı tecridi kırmak; petrol zenginliğini korumak için emperyalizmle ve gerici Körfez ülkeleriyle işbirliği yapmak.

Daiş (IS):

Bölgeyi Ortadoğu'da Türkiye'nin çıkarımlarına karşı bir tehdit olarak görmesi nedeniyle Ortadoğu'da emperyalizmin torpilleme politikasıyla ten yarıya düşürme politikasıyla kafa kesme politikasıyla aşiretleri ortadan kaldırma politikasıyla idamı soğuk kanlı bir şekilde yere çekme politikasıyla, İsrail'i ortadan kaldırma politikasıyla, Sünni ülkelerde emperyalizmin umutsuzcu politikasıyla de muhalifleri ortadan kaldırma politikasıyla Türkiye'yi ortadan kaldırma politikasıyla, sosyal taahhüt politikasıyla halkı ezme politikasıyla.

Savaş

bir Üçüncü Dünya Savaşı elbette son dönemde Ortadoğu çapında verilen "teröre karşı savaş" olarak halkın özgürlük mücadelesine işte Türkiye'nin meclisten geçen

Ölmesidir Yorum?

Kürdistan Bölgesel Hükümeti (Barzani):

ABD'nin himayesini sağlamak; Türkiye'nin koruma şemsiyesine sığınmak; bu amaçla ABD ve Türkiye için sorun yaratabilecek Kürt hareketleriyle (esas olarak Türkiye'deki Kürt hareketi ile) ittifaka girmekten kaçınmak, hatta gerektiğinde onların bastırılmasına yardımcılık yapmak; Irak Kürdistan'ının büyük petrol zenginliğinden aşiret önde gelenlerinin ve yeni yetme burjuvazinin yükünü almasını sağlamak.

Türkiye'de faal Kürt özgürlük hareketi (PKK, DTK, HDP, DBP ve diğer Kürt kurumları):

En başta Öcalan'ın özgürlüğünü sağlamak amacıyla çözüm sürecinin bozulmaması için çabalamak; Rojava'yı ayakta tutmak ve çözüm süreci dengelerinin bir parçası kılmak; esas hedef dışında kalan bölge güçleriyle (mesela bugün Beşar Esad rejimi ile) dalaşmaktan kaçınmak.

İŞİD ya da IBSİD):

Sünni gericiğinin (Suud, Katar, AKP vsi vb.) Sünni-Şii mezhep savaşı kışkırtılarak yararlanarak bir Sünni devlet/hilafet de yapılmak; bu amaçla Arap halkları arasında mezhepçilik ve Siyonizme karşı var olan nefretlerin derinleştirilmesi amacıyla ABD'yi ve Britanya'yı meşhûr törenleriyle kışkırtmak; Irak'ın Sünni gericiğinin ve halkının Saddam'ın devrilmesi ve sonrası yaşadığı aşağılanmayı istismar edilebilecek sosyal taban yaratmak; aşırı politikalar izlenmesiyle İslam'ın en kararlı savunucusu rolüne soyunmuş Sünni Müslüman nüfusun çoğunluk olduğu ve kapitalizmin, işsizliğin, uyuşturucunun çöküşüne sürüklenmiş olduğu yoksul gençliği bir orduya kılığında örgütlenecek milislerin-ripleri yapmak; Kürtlerin üzerine giderek Irak'ta AKP hükümeti ile bir ortak titreşim yaratılarak Ortadoğu'da bir ilerici çözümün en önemli aktörlerinden biri olma potansiyeli olan bu

Beş savaş, bir devrim

ABD ile "Ali kıran, baş kesen" İslamcılığın savaşı

Kökleri daha öncede yatmakla birlikte, 11 Eylül 2001 İkiz Kuleler saldırısından sonra "Teröre Karşı Savaş" adıyla en başta Afganistan-Pakistan ikilisinde, Yemen'de, Somali'de, Mali ve Mağrip olmak üzere İslam'ın hâkim din ol-

duğu birçok coğrafyada devam eden savaşın ABD ile Daış arasındaki en son merhalesi. Bir teröristler düellosu. Öncü işçilerin benimsemesi gereken politika: **devrimci bozgunculuk.**

Emperyalizmin Ortadoğu halklarına karşı savaşı

Kökleri 1991 Körfez savaşında yatmakla birlikte esas başlangıcı 2003 Irak savaşı olan, daha sonra Libya'da hava savaşı ile devam eden, Suriye'de muhalif "ılımlı" güçlerin desteklenmesi biçiminde örtülü biçim alan savaş. Emperyalist ittifakın önderi ABD, ama AB ül-

keleri (en başta Libya ve Suriye'de Fransa) çok önemli roller üstleniyor. **Bugün savaş meydanı Suriye.** Öncü işçilerin benimsemesi gereken politika: **proletaryanın bağımsız politikası temelinde emperyalizmin yenilgiye uğratılması.**

Sünni-Şii savaşı

Suudi Arabistan, Katar ve AKP Türkiye'si başta olmak üzere, Ortadoğu'nun Sünni gericiğinin kışkırttığı, İran-İrak Şii hareketleri-Suriye ve Hizbullah başta olmak üzere Şii-Alevi ittifakının karşı kampını oluşturduğu savaş. **Bugünkü savaş meydanı Suriye.** Önder

güçler şimdilik Suud ile İran. Erdoğan Beşar Esad'ı devirerek Sünni kampın önderliğini ele geçirmeye çalışıyor. **İslam dünyasının gerici iç savaşı.** Öncü işçilerin benimsemesi gereken politika: **devrimci bozgunculuk.**

Siyonist İsrail ile Filistin halkının savaşı

Filistin halkı sömürgeci Siyonist devlete karşı özgürlüğü için mücadele ederken İsrail de başta Gazze olmak üzere Filistin'i ezmek ve Ortadoğu ve Arap dünyasında kendisine karşı tehdit olarak gördüğü güçleri (dün Saddam, bugün İran rejimi ve Lübnan Hizbullah'ı)

yenilgiye uğratmak için saldırıyor. ABD, İsrail'in "aşırılıkları"ni törpülemeye çalışırken stratejik bir müttefiki olarak bütünüyle arkasında duruyor. Öncü işçilerin benimsemesi gereken politika: **Birleşik, iki halkı birden kucaklayan bir Filistin yolunda Siyonizmin yenilgisi.**

Kürt halkının kurtuluş mücadelesine karşı bölge ülkelerinin savaşı

Ortadoğu'nun dört ülke tarafından ezilen, on milyonlarca nüfustan oluştuğu halde yok sayılan, Filistin'le birlikte en önemli ezilen ulusu Kürtlere karşı Irak ve Suriye bugün çaresizlikten saldırganlık yapamıyor, ama Türkiye ve İran hâlâ bu halkın varlığı üzerinde bile bir

tehdit. Bugünkü savaş meydanı, Daış'in (İŞİD) vekâleten savaş verdiği Rojava. Öncü işçilerin benimsemesi gereken politika: **Kürt halkının kendi kaderini tayini yolunda Daış'e karşı zaferi.**

Arap devrimi, Rojava, Gezi isyanı

2011'de başlayan ve 2013'e kadar süren bir süreç içinde Ortadoğu'nun tarihinde bir dönüm noktası yaşandı. Tunus ve Mısır'da kitlelerin devrimci ayaklanması, emperyalizm yanlısı diktatörlükleri yıktı. Bahreyn, Yemen ve Suriye başta olmak üzere, başka Arap ülkelerinde devrimci yükselişler yaşandı. 2012'de Suriye devrimi nefesini verirken Rojava'yı doğurdu. 2013'te Türkiye'de Gezi ile başlayan halk isyanı AKP iktidarını iliklerine kadar sarstı. ABD, AKP Türkiye'si ve Suudiler başta olmak üzere bölge gericiği, bu devrimleri ve isyanları ülkeden ülkeye değişen yöntemlerle (Mısır'da darbe, Tunus'ta massetme, Bahreyn'de askeri işgal, Yemen'de "düzenli geçiş", Suriye'de ilk altı ayın sonunda devrimci ayaklanmayı mezhepçi iç savaşa dönüştürme, Türkiye'de açık baskı) bastırdı. Bugün Suriye bu devrim ve

karşı devrim mücadelesinin düğümü. Suriye iç savaşı, Sünni-Şii savaşı, Daış (İŞİD) hepsi Arap devriminin Suriye ayağının bastırılma yönteminin yarattığı çelişkiler. Arap devriminin şu anda ayakta olan tek ilerici ürünü de yine eski Suriye'nin sınırları içinde: Rojava. Arap devrimi, Rojava ve Gezi ile başlayan halk isyanı dolayısıyla bir Ortadoğu devrimine dönüşme istidadı göstermiştir. Şimdi ilk evre sona ermiştir, ama mücadeleye devam! Bu alanda **güncel savaş meydanı sınıf mücadelesidir!** Proletaryanın öncüsünün Ortadoğu çapında benimsemesi gereken politika, **Arap devriminin, Rojava'nın ve Gezi ile başlayan halk isyanının yeniden ayağa kaldırılması yoluyla tek kurtuluş olan Ortadoğu Sosyalist Federasyonu'nu kurmak!**

Kurban bayramının ikinci günü başlayan ve yaklaşık bir hafta devam eden ülke çapındaki sarsıntı, AKP hükümetinin polisinin ve 1990'lı yılların Hizbülkontra'sının günümüzdeki temsilcisi Hüda-Par'ın saldırıları dolayısıyla 40'a yakın ölümlerle sonuçlandığından, çoğu insan bu sarsıntıyı bir korku ve kaygı ile karşıladı. Solun büyük bölümü de olayları yalnızca devletin baskıcı tavırları açısından ele aldı. Oysa hiçbir ikircikliliğe yer bırakmayacak kadar açık söylemek gerekir: 7 Ekim'de patlak veren olaylar, Kürt halkının bir "serhildan"ıdır, yani isyanıdır, başkaldırısıdır, hatta belki de ayaklanmasıdır. Yani sadece zor bir dönemden geçmiyoruz. Aynı zamanda müthiş bir potansiyel ortaya çıkmıştır.

Bu serhildanın ortaya çıkardığı ger-

çekleri berrak biçimde ifade etmek, geleceğe hazırlanmak için çok önemlidir:

- Kürt gençliği müthiş militan bir ruh taşımaktadır. Hiçbir biçimde oyalanmaya razı değildir, ezilmeye boyun eğmemektedir. Büyük bir özgüvene ve bağımsız bir ruh durumuna sahiptir.

- Kürt kurumlarının bazıları bu militan ve direngen ruh halinin çok gerisinde kalmıştır.

- Türk devletinin ve hükümetinin Rojava'yı sindirememesi, "çözüm süreci" olarak anılan ne idüğü belirsiz siyasi planın önünde bir engel olarak yükselmektedir.

- Türk hükümeti, kendi geleceğini kendi eliyle kazanma yoluna giren Kürt halkına karşı müthiş bir şiddet hazırlığı içindedir. Kürt hareketi bu olasılığa karşı

hazırlık yapmadıkça gelecek, Sri Lanka tipi "çözüm" dâhil, çok büyük tehlikeler içerecektir.

- Kürt özgürleşmesinin düşmanı devlet ve hükümetten ibaret değildir. Hizbülkontra, Hüda-Par adı altında bir iç savaş örgütü olarak yukarıdan destekle hazırlanıyor. MHP ve Ülkü Ocakları el altında tutuluyor. IŞİD kullanılıyor. Barzani mücadelenin önünde bir set olarak destekleniyor.

- Tayyip Erdoğan hükümeti esas olarak Batı illerinin katıldığı Gezi ile başlayan halk isyanından sonra bu sefer Kürt halkını karşısında bulmuştur. Bunlara işçi sınıfı katıldığı anda, emekçi halk tarafından dayatılacak çok büyük bir altüst oluş toplumun gündemine girecektir.

- Kürt halkının mücadelesinin hem

işçi sınıfının, hem de Gezi ile başlayan halk isyanının müttefiki olduğunu bu iki kitleye izah etmek proleter sosyalizminin en önemli görevlerinden biridir.

- "Çözüm süreci"nin, bazılarının sandığı gibi hızla kaçınılmaz hale geleceği öngörüsü yanlıştır. Savaş yeniden başlamak üzere. PKK'nin taciz ateşine hava kuvvetleri bombalamayla cevap vermiştir. Bu olaylar durulsa bile, "çözüm süreci" çok ağır bir yara almıştır.

- Kürt hareketinin mutlaka başka türden gelişmelere hazırlıklı olmak için alternatif politikalar geliştirmesi gerekir.

- Bugün serhildan sona ermiş olsa bile gelecekte Kürt halkı hükümet için artık büyük bir tehlikedir.

Emperyalizmle ittifak özgürlük getirmez!

YPG sözcüsü Polat Can'ın *Radikal* gazetesinden bir gazeteciye verdiği demeçte, hiç sıklımadan "IŞİD mevzilerinin koordinatlarını ABD'ye biz veriyoruz, zaten koalisyonun komuta merkezinde de bir temsilcimiz görev yapıyor" açıklamasını yapması, Rojava'nın askeri gücünün emperyalizmle ittifak içine girmekten zerre kadar kaygı duymadığını gösteriyor. Polat Can geçici olarak şeytanla bile işbirliğine girmek zorundaydık falan demiyor. *Radikal* röportajını okuyanların gö-

receği gibi, anlattıklarından pek memnun, neredeyse gururla söylüyor bunları. Daha da vahimi, askeri gücün sözcüsünün söylediklerini siyasi gücün önderinin doğrulaması. *Cumhuriyet* gazetesinin muhabiri, Salih Müslim'e gerçekten böyle mi diye soruyor. Salih Müslim de doğruluyor!

Belli oldu, bir kırılma yaşanmıştır. Barzani'nin Salih Müslim'e kucak açması, Kürdistan Bölgesel Yönetimi'nin Kobani'ye silah sevkiyatına başlaması, bölge parlamentosunun oybirliği ile

Rojava'ya destek kararı çıkartması, emperyalizm ile Rojava arasında kalıcı bir anlaşmaya işaret ediyor.

Kobani halkı kurtulabilir. Ama Rojava'nın geleceği üzerine büyük bir gölge düşmüştür. Bir halkın kurtuluşunu emperyalizmle işbirliği içinde araması, çıkmaz yolların en lanetlisidir. Filistin'e bakın, anlarsınız. Bu yıl Birinci Dünya Savaşı'nın 100. yıldönümü. Filistin halkı Osmanlı'dan kurtulmak için Lawrence of Arabia denen İngiliz provokatörünün pe-

şine takıldı. Bir yüzyıl sonra hâlâ sömürgeleşimin en kötüsünü yaşıyor! Dile kolay, bir yüzyıl!

Kimileri, "ABD ile anlaşma olmasaydı, DAİŞ (IŞİD) şimdi Kobani'ye girmişti, katliam yaşanırdı" diyecektir. Onlara soruyoruz: Şengal'de Ezidileri katliamdan ABD mi kurtardı? Hayır, esas olarak HPG, kısmen de peşmerge. Aynı model Kobani için neden denenmedi? **Peşmerge ile HPG ayrı yürüyüp birlikte vurarak, Cizire'den DAİŞ ordularına karşı ikinci cepheyi açabilirdi.** Birlikte Kobani'nin yardımına gidebilirdi. Ama denenmedi bile!

Kobani savaşı, Rojava'nın özgürlüğünün ortadan kaldırılması amacını taşıyordu. DAİŞ bunu cepheden taarruzla sağlamak istiyordu. ABD son ana kadar Kobani'yi zor durumda bıraktıktan sonra ölümü gösterip sıtmaya razı etmek istiyordu. Türkiye Kobani düşmanının eşiğine gelince tampon bölgeyi kabul edecek diye umut ediyordu. Öyle anlaşılıyor ki ABD amacına erişmiştir. Kobani'nin ezilmesi tehlikesi karşısında Rojava yönetimi ABD'nin kampına taşınmaktadır. Ezilmek yerine eğilmek. Bu böyle devam ederse Rojava'nın geleceği çok farklı olacaktır.

Toz duman arasından görülebilenler

Kurban bayramının son gününden bu yana Türkiye’de yaşananlar, her türlü yalana, demagojiye, saptırmaya konu oldu. İktidar ve borazanları olayları tam anlamıyla Gezi ile başlayan halk isyanına yaklaştıkları gibi nitelediler. Tek fark orada “çapulcu”, burada ise “vandal” demeleri oldu.

İçişleri bakanıysan bakan gibi konuş!

AKP hükümetinin yaklaşımında dikkat çeken ikinci nokta ise, 17-25 Aralık sarsıntısında kurulan “İç Kabine”nin memur bakanı Efkân Ala’nın tam anlamıyla bir kabadayı edasıyla “şiddet misliyle karşılık bulacaktır” demesi oldu. Efkân Ala içinden yetiştirdiği baskı aygıtlarında var olan kültür(süzlük) dolayısıyla, bilmiyor olabilir: Devlet, mafya örgütlerinden farklı olarak, yasalarla bağlıdır. Bir mafya babası, kendisine karşı bir hareket başlatan bir rakibine, şiddeti “misliyle” iade edeceği tehdidini savurabilir. Ala’nın görevi şiddete şiddetle cevap vermek değildir! İçişleri bakanı iseniz içişleri bakanı gibi davranın. Kabadayılık sizin görev tanımınızda yok!

Şiddeti kim başlattı?

Günlerdir ortalığı kaplayan toz duman içinde kimin vandal, kimin katil, kimin saldırgan olduğunu gizlemek için hükümetin ve borazan basının yapmadığı kalmadı. Şimdi size bir tanıklık aktaralım:

“Edinilen bilgiye göre il başkanları, göstericilerin Kobani eylemlerinin başlangıçta sadece IŞİD saldırısına dikkat çekmek amaçlı demokratik gösteri hakkını kullanma şeklinde başladığını ifade ettiler. Ancak hükümetin talimatı doğrultusunda, güvenlik güçlerinin orantısız güç kullandığını belirten il başkanları, bu aşamadan sonra işlerin çıkırından çıktığını ifade etti. Bazı il başkanları, geçmişte PKK’ye karşı nasıl Hizbullah kullanıldıysa, şimdi de Hüda-Par üyeleri ve kısmen de Hizbullah’ın göstericilere karşı kullanıldığını, bu konuda çok dikkatli olunması gerektiğini ifade ettiler.”

Kim bu il başkanları? CHP’nin Urfa, Diyarbakır, Van, Antep, Muş, Siirt, Hakkâri ve Erzurum il başkanları! Kaynak *Cumhuriyet* gazetesinde Ayşe Sayın’ın 10 Ekim günü yayınlanan çok önemli haberi. Demek ki tanıklık “bölücüler”den ya da solun bir partisinden gelmiyor. CHP kurmuş olduğu bu devleti korumayı başlıca

görevi addeden bir partidir. Onun il başkanları konuşuyor.

Burada, Kürt hareketinin çeşitli temsilcilerinin söyledikleri CHP’nin bölge il başkanları tarafından bütünüyle doğrulanıyor. Bu demektir ki, Efkân Ala’nın polisi şiddete “misliyle” karşılık vermiştir. **Şiddeti başlatan taraftır.** Polis, özellikle Kürt illerinde, ama aynı zamanda İzmir’de de Kobani halkı ile dayanışmasını gösteren Kürt ve Türk halklarına karşı, gaz kapsüllerinin yanı sıra gerçek mermilerle saldırmıştır.

Bırakujı mi dediniz?

HDP milletvekili Altan Tan PKK-Hizbullah ve BDP/HDP-Hüda-Par mücadelesinin Kürtler için bir bırakujı olduğunu buyurmuş! “Bırakujı” Kürtçe’de “kardeş savaşı” demek. Demek Hizbullah gibi devletin beslediği, zamanında Hizbülkontra diye anılan bir örgüt Altan Tan’gillerin kardeşi oluyor. Karşı devrimin ve sömürgeciliğin emrindeki bir örgüt, Kürt işçisinin, yoksul köylüsünün, kadınının, gençliğinin kardeşi olamaz!

Kemalizme gönül veren Geziciler, uyanın!

Bugün sokaklarda hayatını ortaya koyarak Kobani halkını savunmaya çalışan Kürt halkı, Ortadoğu çapında DAİŞ (IŞİD) ile, Türkiye’de sokakta Hizbullah ve İBDA-C ile, hükümet olarak da AKP ile mücadele ediyorlar. Onların mücadele ettiği akımların her birinin laikliğe düşman olduğu, Kürtlerin ise bugün bu tür bir laiklik düşmanlığına darbe vurmaktan bakımdan en önemli güç olduğu açık bir gerçek değil mi?

İmrâlı’dan gelen esrarengiz mesaj

Tarihler bile önemli. Olguları teker teker sıralayalım. 9 Ekim günü Kürt halkının önemli kurumları, HDP, DTK ve DBP Diyarbakır’da hep birlikte bir basın toplantısı düzenledi. Bu toplantıda Selahattin Demirtaş başka şeylerin yanı sıra, çok önemli, hatta başka koşullarda belirleyici olabilecek bir açıklama yaptı. Bir gün önce Abdullah Öcalan’dan yazılı bir mesaj geldiğini ifşa etti. Bu mesajın içeriği “Provokasyonlara izin verilmeden demokratik tepkilerin gösterilmesi” olarak özetleniyor.

Bu yazılı mesajın olağanüstü karakteri, insanı hemen düşündürmeli. Bu mesaj

İmrâlı’dan neden ve nasıl çıktı? Bunun tek cevabı olabilir: Devlet çıkarttı çünkü devlet olayları kendi başına bitiremiyor, serhildanı bastıramıyor, o yüzden Kürt halkı üzerindeki en yüksek otoriteye sahip olan siyasi şahsiyetin, Öcalan’ın yardımına muhtaç duruma düşüyor. O zaman çıkan sonuç ortadadır: **Bu hükümet, serhildana karşı Abdullah Öcalan’dan yardım denecek duruma düşmüştür.**

Öcalan’ın mesajına rağmen ne oldu? Serhildan devam etti. 10 Ekim günü özellikle sarsıntılı bir gün oldu. Bingöl’de polisler saldırı o günün olayı. Antep’te ve Dargeçit’te büyük olaylar yaşandı. Kürt illeri sarsılmaya devam etti..

Bütün bunlar Öcalan’ın mesajından sonra, ona rağmen oluyor. Bunun anlamı şu: pratikte alanda büyük kitleler, Öcalan’dan bile bağımsızlaşma eğilimindedir. Bunun en ileri ifadesi gençlik içinde görülmektedir. Ama bu tutum gençlikle sınırlı değildir.

Kandil farklı bir yöne bakıyor

Sadece olaylar devam etmedi. Öcalan’dan mesaj geldiği gün KCK’den de bir mesaj geldi. KCK eylemlere devam diyordu açıkça: “Halkımız haklı ve meşru mücadelesini zafere kadar yüksek bir kararlılıkla sürdürmelidir. Milyonlar sokaklardan ve mücadele alanından çekilmemelidir. Halkımız; mücadeleden atılacak her geri adımın önümüzdeki günler, aylar ve zamanlarda daha büyük bedellere mal olacağı bilinciyle hareket ederek, mücadelesini kesintisiz yükseltmelidir.” KCK sadece halkı açık açık mücadeleyi sürdürmeye çağırıyor. Geri adımlara karşı uyarı yapıyor. Bunun siyasi olarak bedellerinin daha büyük bedellere yol açacağını vurgulayarak **mücadelenin bırakılmasının önünü kapatıyor.**

Sonuç çıplaktır: Aynı gün (8 Ekim) İmrâlı’dan gelen mesaj “provokasyonlar” a karşı bir uyarı vurgusu içerirken Kandil’den gelen mesaj “her geri adım” a karşı kitleyi donatmaya çalışıyor. *Gerçek* gazetesinin ve Devrimci İşçi Partisi’nin tarihi 2013 Newroz’undan bu yana vurguladığı Kürt hareketi içindeki farklılaşmalar büyük bir testte bütün çıplaklığıyla ortaya çıkmıştır.

Gençlik meydan okuyor

İş bununla da kalmadı. Çok daha çarpıcı bir gelişme 11 Ekim’de geldi. Yurtse-

ver Devrimci Gençlik Hareketi (YDG-H) yazılı bir açıklama yaptı. Bu açıklamanın bir kısmını okumak çok öğreticidir:

“Serhildan sürecinde okul, bayrak yakma ve büst yıkmanın bizimle bir alakası olmadığı bilinmelidir. Ancak yandaş ve işbirlikçi medya eliyle yapılmak istenen, bu tür girişimleri ön plana çıkararak, son derece bilinçli gelişen serhildanı manipüle etmektedir. Tüm gençlik sokak sokak örgütlenmelidir. Eylemler büyüyerek devam etmelidir. Yapılan açıklamalar doğru algılanmalı ve serhildan daha örgütlü bir temelde öz savunma gerçekleştirerek cevap bulmalıdır. Büyük serhildanımızı halkımıza kutluyor başarıya ulaşana kadar halkımızın hizmetinde olduğumuzu duyuruyoruz.”

YDG-H’nin önderleri bu incelikli mesajla uzun vade için ne amaçlıyorlar, bunu bilmek zor. Ama kısa erimde, Öcalan’ın mesajının “provokasyonlara izin verilmeden” kısmını “provokasyonları zaten biz yapmadık” diye cevaplandırarak “demokratik tepkilerin gösterilmesi” kısmını vurgulayarak “direnişi süreklileştirme” sonucunu çıkararak **HDP’nin “sağduyu çağrısı”na bir solduyu ile cevap verdikleri kesindir!**

Dinamikleri doğru okumak

Gerçek gazetesi ve Devrimci İşçi Partisi, 2013 Newroz’undan bu yana geçen bir buçuk yıl boyunca genel olarak sol, özel olarak da HDP içinde Kürt hareketine asimile olma yolunda ilerleyen sol “çözüm süreci”nden hiçbir ciddi kuşku duymazken sürekli olarak iki noktaya işaret etti.

Birincisi, Rojava sorunu varken çözüm süreci (bundan meram ne olursa olsun) muazzam kırılmalı bir karakter taşımaktaydı. Nitekim bugün herkesin kafasından aynı soru geçiyor: “Çözüm süreci çöktü mü?” Henüz bu konuda keskin bir yargı verilemez, ama Rojava sorununun çözüm sürecini **çökertebilecek** kadar büyük bir çelişkiyi bağrında taşıdığı siyasetten en bihaber olan insanların bile kabul edeceği kadar çıplak biçimde ortaya çıkmıştır.

İkincisi, daha 2013 Newroz’undan başlayarak biz Kürt hareketi içindeki farklılaşmalardan söz ettik; İmrâlı’nın, Kandil’in, HDP, DTK, DBP üçlüsünün, Kürt yoksullarının ve Kürt gençliğinin eğilimlerinin ve politikalarının nasıl değişik yönere işaret ettiğini vurguladık. Bunun sonucunda da solun “çözüm süreci”ne yaklaşımının genel olarak yanlış olduğunun altını çizdik. İlk büyük test bunun doğruluğunu bütünüyle kanıtlamıştır.

Gençlik mücadelesi

İstanbul Üniversitesi'ne IŞİD saldırıları

IŞİD çeteleri bir yandan Rojava'nın Kobanê kantonuna saldırılarını yoğunlaştırırken diğer yandan da Kobanê'ye destek eylemleri yapan her kesime de baskılar ve saldırılar artıyor. Günlerdir Kürt halkı binleriyle Kobanê için ayağa kalkmışken devlet destekli Hizbülkontra çetelerince halka saldırılarak 30'dan fazla kişi katledildi!

Sadece Kobanê'ye destek için sokağa çıkıp eylem yapan halka değil, üniversitelerde Kobanê için kampanya yürüten, destek afişleri asan öğrencilere de saldırılar artmış durumda. Bu saldırıların yoğunlaştığı okul ise İstanbul Üniversitesi.

26 Eylül Cuma günü İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesine maskelerle ve sopalarla giren IBDA-C ile bağlantıları

olduğu bilinen IŞİD yanlıları Kobanê'ye destek afişlerini yırtarak masa açan öğrencilere saldırmışlardı. Okulda yapılan eylemler sık sık özel güvenlik birimleri (ÖGB) ve polisler tarafından engellenmeye çalışılırken IŞİD yanlılarının saldırılarında görevi okulun güvenliğini sağlamak olan ÖGB adeta seyirci kalmıştır. Saldırı sonrasında polisler hiçbir şey yapmamış, IŞİD yanlıları ellerini kollarını sallaya sallaya fakülte kapısından çıkıp gitmişlerdi.

Sonraki hafta boyunca öğrenciler olası bir saldırıya karşı okula toplu giriş ve çıkışlar yaptılar. Nitekim 29 Eylül günü okula bir kez daha saldırmaya çalışan IŞİD yanlıları öğrencilerin engellemeleriyle okula girememişler ve saldırı

püskürtülmüştür. İstanbul Üniversitesi öğrencileri örgütlülüğünün kozunu oynamıştır. 1 Ekim Çarşamba günü sabahın erken saatlerinde üç IŞİD yanlısı okula çevik kuvvet ekipleri tarafından katlarda aranıp bulunmuş ve gözaltına alınmıştır.

IŞİD yanlısı saldırganlar okul katlarında aranıp bulunabilecek kadar iyi tanınıyorsa okul içinde gözaltı yapmak için neden çevik kuvvet ekipleri sokuluyor? Kimlikleri biliniyorsa neden gözaltı sürecinden sonra dahi okula alınmaya devam ediyorlar? Ortadoğu'da mezhep savaşı çıkarmaya çalışan, ele geçirdiği her yerde farklı mezhepten insanları katleden, kafa kesen, kadınlara tecavüz eden bir örgüt olan IŞİD'in yanlısı olanlar nasıl oluyor da hala okula girip çıkabiliyorlar?

Sorun ortadadır; İstanbul Üniversitesi Rektörlüğü, IŞİD yanlılarını bahane ederek okulu polis yuvasına çevirmek istemektedir. Mezhep savaşı çıkarmaya çalışan IŞİD yanlılarını engelleyerek okula sokmayan öğrenciler okul yönetiminin esas yapması gerekeni yapmaktadır. Saldırlara karşı kendilerini savunan öğrenciler en meşru haklarını kullanmaktadır. Bugüne kadar faşizme okul içinde örgütlenme imkanı vermeyen öğrenciler bu kafa kesicilere de asla geçit vermeyecektir!

Saldırıları ve bunun karşılığında okulun polis ablukasına alınması hükümetin sınırdaki ve bölgedeki OHAL politikalarından bağımsız değildir. Daha küçük çapta da olsa okul içine uyarlanmış halidir. Günlerdir bölgede ayağa kalkmış halka saldıranlar nasıl polis tarafından destekleniyorsa İstanbul Üniversitesi'nde de yer yer saldırılara seyirci kalınarak, IŞİD

yanlılarının okula girişlerine izin verilerek dolaylı yoldan destek verilmektedir.

8 Ekim'de okula tekrardan girmeye çalışan IŞİD yanlıları öğrenciler tarafından püskürtülmüş ancak ertesi gün okula giren IŞİD yanlıları öğrencilere saldırmıştır. Saldırı sonrasında okula giren çevik kuvvet ekipleri IŞİD yanlılarının okuldan çıkışını seyrederken üniversiteyi savunan bir çok öğrenciyi gözaltına alıp Beyazıt karakoluna götürdü. Gece serbest bırakılan öğrencilerin birçoğu darp edilmiş durumdur.

Senelerdir faşistlere karşı mücadele veren öğrenciler, AKP'nin besleyip büyüttüğü IŞİD çetesinin uzantılarına da geçit vermeyecektir! Mezhepçi – ırkçı zihniyete karşı halkların kardeşliği ve barışın sesi Beyazıt'tan yükselmeye devam edecek!

**GELÊ KOBANÊ
NE TENÊ YE!
KOBANÊ HALKI
YALNIZ DEĞİLDİR!**

Geleceğin diplomalı işsizleri, sınıf siyasetine!

Bugün Türkiye'nin 81 ilinde 174 üniversite var. Devlet büyükleri göğüslerini gere gere her gittikleri yerde bunu dile getirmekte. Hatta o kadar ki AKP Genel Başkan Yardımcısı Ekrem Erdem "Şimdi üniversite sayımız o kadar çoğaldı ki 'üniversitelerimiz dolmuyor' desem yanlış olmaz." bile diyebiliyor. Fakat TÜİK'in resmi rakamlarına baktığımızda Ekrem Erdem'in aslında ne kadar da komik bir laf ettiği ortaya çıkıyor! TÜİK resmi rakamlarına göre bu yıl üniversitelere başvuran 1.924.547 adaydan yalnızca 385.798 tanesi, yani başvuranların yalnızca yüzde 20'lik bir kısmı 4 yıllık fakülte-lerde, 286.622 tanesi yani yaklaşık yüzde 15'lik bir kısım da 2 yıllık fakülte-lerde okumaya hak kazanmış! Ekrem Erdem'e göre "canı istemediği için" üniversite-lerdeki boş yerleri doldurmayan yüzde 65'lik bir kısım olsa gerek.

Üniversite okumak iş garantisi sağlamıyor!

Üniversiteye girebilmek bir dert, üniversitede okuyabilmek ayrı bir dert. Türkiye'de genel işsizlik oranı yine

TÜİK verilerine göre yüzde 9,1 iken, 15-24 yaş gurubunda yüksekokul veya fakülte bitiren gençler içinde yüzde 29,2! Bu da demek oluyor ki 15-24 yaş grubunda 195 bin üniversite mezunu işsiz var. Hatta Türkiye'de toplam üniversite mezunu işsiz sayısı 2013'te 54 bin artarak 557 bine ulaşmış durumda! Üniversite okuyabilme oranı, rakamların da gösterdiği gibi hâlâ çok düşük ve bunun aksine işsizlik de çok yüksek.

Rakamlar böyle, bir de TÜİK'in yazmadıkları var!

Üniversitede öğrenci olmak zor, öğrenci okutmak daha da zor. Üniversitelerde yeterli sayıda ve uygun fiyatlarda yurt yok. Öğrencilerin büyük kısmı özel yurt, öğrenci evi gibi cep yakan meskenlerde barınmak durumunda kalıyor. Yine beslenme, ulaşım, eğitim harcamaları derken bir üniversite öğrencisi için ailenin cebinden çıkan para İstanbul gibi büyük şehirlerde bir asgari ücreti buluyor. Ki açlık sınırının 1.190, yoksulluk sınırının 3.876 lira olduğu bir Türkiye'de asgari ücret yalnızca 891 lira! Asgari ücretle geçinen

bir aile üniversitede çocuk okutmaya kalktı mı vay onun haline! Emekçi ailelerin çocukları bu zor şartlar altında hem okuyup hem çalışmak durumunda kalıyor. Ucuz işgücü olarak güvencesiz ve sosyal haksız çalıştırılıp sömürülen bu gençler çoğu zaman iş cinayetlerine de kurban gidiyor. Daha geçen Temmuz ayında çalışmak zorunda kaldığı inşaatın yedinci katından düşen 20 yaşındaki Fırat Yiğen o sayısız gençten sadece biri.

Bu düzeni değiştirmek gerek!

Her gün hepimiz fabrikalarda, plazalarda, tarlalarda sömürüye maruz bırakılıyoruz. Her gün içimizden birileri iş cinayetlerine kurban gidiyor. Aileler geçim derdinde, gençler gelecek... İnsanca koşullarda yaşayabilmek ve hatta iş bulabilmek bile neredeyse bir lüks haline gelmiş durumda! Üniversitede her gün baskıya

maruz kalan, sonra da en kötü şartlarda çalışmak zorunda bırakılan gençler toplumsal eşitsizlikler altında ezilmiş halde. Emekçi ve işçi çocukları yine en zor şartlar altında okumak zorunda kalıyor. Yani anlaşılacağı üzere mesele sınıfsal. Bu eşitsizlik ve sömürü düzeniyle savaşmanın tek yolu da sınıf siyasetine yönelmekten geçiyor. İşte o yüzden haydi genç arkadaşlar sınıf siyasetine! Safınız işçi sınıfının yanı olsun!

PCL ve DİP'ten İstanbul'da uluslararası toplantı

Devrimci İşçi Partisi İstanbul bürosunda 22 Eylül 2014 Pazartesi günü saat 19.30'da, Dördüncü Enternasyonal'in Yeniden Kuruluş Koordinasyonu'nun (DEYK) İtalyan seksiyonu Komünist İşçi Partisi (PCL) başkanı Marco Ferrando ve MK üyesi Franco Grisolia ile DİP Genel Başkanı Sungur Savran'ın konuşmacı olduğu bir Uluslararası Toplantı düzenlendi.

Kurtar Tanyılmaz'ın moderatörlüğünde gerçekleşen panele, devrim ve sosyalizm uğrunda mücadele ederken yaşamını yitirenler için saygı duruşu ile başlandı. İlk sözü alan Marco Ferrando'nun sunumu, "Avrupa Krizi Karşısında Nasıl Bir Program?" başlığını taşıyordu. Ferrando konuşmasına, Lenin'in, kapitalizmin Avrupa'yı birleştiremeyeceği, bunu yaparsa da ancak gerici temellerde yapabileceği tespitini aktararak başladı ve Avrupa Birliği'nin (AB) içerisinde bulunduğu krizin, Lenin'in bu öngörüsünü doğruladığını belirtti. AB'de artık burjuvazinin geleneksel yönetim pratiklerinin işlemediğini, eskiden merkez sağ ve merkez sol arasında al gülüm ver gülüm şeklinde ilerleyen politikanın artık sona erdiğini, bunun nedenin ise milliyetçi ve Neonazi örgütlerin güçlenmesi olduğunu söyleyen Ferrando, bu durumun paradoksal bir sonuç doğurduğunu, AB'nin bir yandan dağılmadığını, diğer yandan da milliyetçiliğin yükselmesi nedeniyle entegrasyon düzeyinin arttırılmadığını söyledi. Ferrando, AB'nin yarattığı sorunların kapitalizm koşullarında ileri bir çözümü olamayacağını da belirtti.

Konuşmasının son bölümünde, sosyal kapitalizm için hiçbir alan olmadığını belirten Ferrando, PCL'nin bir işçi-emekçi hükümeti hedefi ile ilerlediğini, bu hedefe de ancak Avrupa Birleşik Sosyalist Devletleri sloganı ile ulaşabileceğini söyledi. Ferrando sözlerini, her mücadelenin iktidar meselesine bağlanması gerektiğini söyledi ve DEYK'in seksiyonlarından DİP, EEK ve PCL olarak Avrupa'da mücadeleyi sürdüreceğimizi söyleyerek noktalandı.

İkinci konuşmacı, Franco Grisolia idi. Grisolia, Avrupa Solunun Krizi başlıklı konuşmasına, son dönemde solun artan oranda sağa kaydığını belirterek başladı. Aslında işçi hareketi içerisinde burjuvazinin ajanı olan sosyal demokrasinin, Avrupa'nın içinde bulunduğu kriz sürecinde farklı bir yol çizerek doğrudan burjuvazinin hizmetine girdiğini belirten Grisolia, sadece geleneksel sosyal demokrat hareketlerin değil, örneğin İtalyan Komünist Partisi gibi partilerin doğrudan birer burjuva güç haline geldiğini belirtti. Grisolia, bu anlamda Stalinizm ile sosyal demokrasinin kardeş olduğunu söyledi.

Konuşmasının devamında, bazı küçük Stalinist çevrelerin Stalinizmlerini sürdürmeyi tercih ettiklerini, ancak bunların çıkarlarının işçi sınıfının çıkarları ile bir ilgisi olmadığını, bunların sınıf mücadelesinin radikal yükselişine karşı çıktıklarını belirten Grisolia, bunların amaçlarının bürokratik kliklerin çıkarlarını korumak olduğunu, kendisine solcu diyen KKE'nin 25 yıl önce sağ bir parti ile hükümet kurduğunu, dolayısıyla bu örgütlerin anti-kapitalizminin, Stalin'in anti-faşizmi düzeyinde olduğunu belirtti. Grisolia ayrıca, bunlardan daha önemli bir noktanın da, yeni bir radikal solun (İtalya-PRC, Yunanistan-Syriza) doğmuş olması olduğuna işaret ederek, bunun aslında radikal sol değil, radikal sosyal demokrasi olduğunu, bunların amaçlarının burjuva güçlerle beraber hükümetler kurmak ve işçi sınıfı içerisinde burjuvazinin ajanı olmak olduğunu belirtti.

Konuşmasının son bölümünde ise İtalya'dan PRC örneğine değinen Grisolia, bu partinin geçmişte yaptıklarının, bize Syriza'nın geleceğini gösterdiğini söyledi. PRC'nin 1990'larda dışarıdan, 2000'lerde ise hükümete katılarak destek verdiğini söyleyen Grisolia, PRC'nin iddiasının "hükümeti sola çekmek" olduğunu, ancak gerçekte sınıf saldırılarına alet olduklarını belirtti, Syriza liderlerinin ise, AB kapitalistleri ve AB Troycası ile görüştiklerini,

"kemerin bir delik az sıkılmasını", işçi sınıfının yatışmasını istediklerini belirtti. Grisolia, konuşmasının sonunda solun, geçiş talepleri mantığını bırakarak asgari programın talepleri ile oyalandığını, oysa bugün en gerçekçi programın sosyalist program olduğunu, yapılması gerekenin, 4. Enternasyonal'i yeniden inşa edip, insanlığı krizden çıkaracak gücü yaratmak olduğunu belirtti.

Verilen ara ve aradan sonra İtalyan konuşmacılara yönelik soruların ardından, son konuşmayı Devrimci İşçi Partisi Genel Başkanı Sungur Savran yaptı. Savran, 2007-2008'den beri ağır bir kriz konjonktüründe bulunduğunu, bu süreçte faşizmin ve kitle eylemlerinin aynı anda kendisini gösterdiğini belirterek sözlerine başladı. Mısır'da otuz milyon insanın sokağa çıktığı bir dönemde olduğumuzu, Ukrayna, Suriye, yakın zamana kadar da Gazze'de savaşların meydana geldiğini, ülkelerin dağıldığını söyleyen Savran, 3. büyük depresyon çağının, belki de 1930'ları mumlu aratacağımızı, krizin içinde savaş, faşizm ve devrimler yaşandığını, sola burada önemli görevler düştüğünü belirtti.

Buna karşılık solun daha devrimleri tanımadığına işaret eden Savran, 2000 Ekvador, 2001 Arjantin, 2005 yılında da Bolivya'daki devrimleri görmeyen solun, buna karşılık Chavez, Lula gibi önderleri parlattığını belirtti. Chavez'in 14 yıllık iktidarında büyük sermayenin halen ayakta kalmasına karşılık, "Venezüella'da sosyalizm var" denilmesine değinen Savran, buna karşılık Ben Ali ve Mübarek gibi emperyalizmin maşalarının devrilmesi karşısında aynı örgütlerin "emperyalizm Ortadoğu'yu yeniden dizayn ediyor" dediklerini, aynı örgütlerin Türkiye'deki isyanın hemen ardından da sandığı işaret ederek büyük bir yanlış yaptıklarını belirttikten sonra, DİP ve DEYK olarak bizim politikamızı, sınıfın ayağa kalkacağı ana göre ayarlamamız gerektiğini vurguladı.

Savran, konuşmasının sonunda, DİP

Mariano Ferreyra mücadelelerimizde yaşıyor!

20 Ekim 2010 günü, demiryollarındaki taşeronlaştırma ve güvencesizleştirmeye karşı demiryolu işçilerinin eylemi sırasında sendika bürokrasisinin eli silahlı çetesi tarafından kurşunlanarak öldürülen Mariano yoldaşımızı anıyoruz.

olarak bizim yaptığımız işin çok önemli olduğunu, DİP'in işçi sınıfı içerisinde örgütlenmek için önemli bir atak yapmış olduğunu belirtti. DİP'in yeni örgütlü olduğu yerlerde yaptığı atılımın, partinin, devrimci Marksist fikirlerin üzerinde yükselmesinden kaynaklandığını söyleyen Savran, her uzun yolun küçük bir adımla başladığını, İtalya, Yunanistan ve Türkiye örgütlerinin örneklerinin DEYK için çok önemli adımlar olduklarını, yapılması gerekenin, en kısa zamanda Dördüncü Enternasyonal'in yeniden kurulması olduğunu belirtti.

Devrimci Marksizm'in 21/22. çift sayısı çok yakında kitapçılarda!

Devrimci Marksizm

Sonbahar / Kış 2014 Sayı: 21/22

İÇİNDEKİLER:

DM Yayın Kurulu - Kürt Savaşının 30. Yılı • Necati Yıldırım - Demokratik uygarlık ve halk cumhuriyeti • Necati Yıldırım - Türkler ve Kürtler üzerine yanlış düşünceler • Necati Yıldırım - Demokratik toplum manifestosu • Araz Bağban - Bir şah, bir devrim, bir imam - 1979 İran devrimi • Özdeniz Pektaş - Emeğin tutsak hali • Sungur Savran - Devlet mülkiyeti: Toplumsal mülkiyete giden yol • Lev Trotskiy - 50. yaş gününde Lenin • Sait Almış/Mehmet İnanç Turan - Devrime adanmış bir beyin: Lenin • Michel Löwy - Hegel'in *Büyük Mantığı*'ndan Petrograd Finlandiya İstasyonu'na • Sungur Savran - Lenin'in Marksizm içindeki yeri

Gerçek gazetesinin 5. yaşı: İşçi sınıfına siyaset taşıyan bir araç

Bir gazete nedir ki? Transfer ve magazin haberlerinin gazetesinin üçte ikisini kapladığı boyalı bir kâğıt yığını mı? İktidarın bora-zanlığını yapan, yoksulluğu örtmek için her türlü yalan ve dolanı milyon liralara karşılığında basan oyuncaklar mı? İşçi sınıfına dayatılan sömürüyü, sermaye saldırılarını, patron yanlısı yasaları allayıp pullayan, halkı kandırmak için kullanılan bir araç mı?

Pek çok gazete için öyle. Fakat işçi sınıfına siyaset taşımayı sayfalarına nakşetmiş, Gerçek gazetesi için durum çok farklı. Gerçek gazetesinin sayfalarında çıkan her yazı, her makale ve haber, işçi sınıfına ve ezilen kitlelere gerçekleri anlatma amacı taşıdı, hâlâ da taşıyor!

Gerçek gazetesi, yayın hayatına, Haziran 2009'da Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organı olarak başladı. Partinin sesi, dili oldu. Devrimci Marksizmin işçi sınıfı ve ezilen kitleler arasında yayılmasını hedeflemekten başka bir amacı yoktu, hâlâ da yok. Kâh THY işçilerinin sesi oldu, kâh geri dönüşüm işçilerinin elinde birer bayrak. Tekel işçileri, Ankara soğuşunda özelleştirmelere karşı mücadelesini sürdürürken, Türkiye'nin diğer şehirlerinde Gerçek gazetesi bu haklı mücadeleyi anlatıyordu. Bir daha Soma'lar olmasın diye "Madenlerde, inşaatlarda ölüm kader değil, çözüm

işçi denetimi" başlığıyla sokağa çıkıyordu. İki dilli yaşamı savunuyor, Kürt halkının her parçadaki mücadelesini selamlıyor ve içerideki ve dışarıdaki düşmanlarını anlatıyordu.

İşçi sınıfı siyasete!

Gazetemizin ilk sayısını matbaadan aldığımız günden 5 yılını geride bıraktığı bugüne kadar işçi sınıfının kendi siyasetini yapmasını savunduk. AKP'ye ve onun eski suç ortağı olan Gülen cemaatine, CHP'sine, MHP'sine çürümüş patron düzenini ayakta tutan tüm güçlere "hepsi gitsin!" diyebilen bir siyaset. Özelleştirmelere ve hırsızlıklara, kent topraklarının yağmalanmasına, iş cinayetlerine, taşerona karşı işçi denetimi ve kamulaştırma ile cevap verebilecek bir siyaset. Emperyalizme ve Siyonizme, savaş tezkerelerine, NATO üslerine, radarlara karşı işçi enternasyonalizmini savunan bir siyaset.

Gerçek gazetesi bu siyasetin dilidir. Çekinmeden, eğilip bükülmeden sözünü aktarabilen bir araçtır. 5. yaşı kutlu olsun. Hep birlikte onuncu, yirminci, ellinci yıllara!

DIP ve Gerçek gazetesi

İşçi sınıfı, kendisini burjuvazinin karşısında siyasal taleplerle bir sınıf olarak

örgütlemelidir. Bu siyaset için sınıfın bazı araçlara ihtiyacı vardır. Burjuvazinin tüm saldırılarına karşı uzlaşmaz talepleri geliştirecek, mücadeleyi sürekli kılacak bir genelkurmay ve onun dili olacak bir yayın. Devrimci İşçi Partisi ve Gerçek gazetesi arasındaki bağ budur. Gerçek gazetesi parti üyelerinin ve komitelerinin elinde sıkılmış bir yumruktur.

Tartışan ve dönüştüren, mücadeleyi örgütleyen bir yayın

Gerçek gazetesi, her zaman şovenist histeriye, milliyetçi linç kampanyalarına ve mezhep fitneçiliğine karşı işçi sınıfının en geniş birliği için ezilen Kürt halkının ve farklı inançların yanında saf tuttu. Sömürgeciye sömürgeci, ezilene ezilen dedi. Ezen ulusun sosyalistlerinin yayını olarak, ulusal sorunu inceltmedi, eşitlik için özgürlük gerek, kendi kaderini tayin hakkı gerek dedi. Alevilerin özgürlüğü ve eşitliğinin tanınması gerek dedi. Bu netlik, işçi sınıfı içerisinde de karşılık bulmaktadır, bulmalıdır.

Gençliğin sesi, kampüslerden işyerlerine uzanan bir mücadele bağı

Üniversiteler toplumun fildişi kuleleri değildir, bugünün öğrencileri yarının işçi

ve emekçileridir diyen Gerçek gazetesi, üniversitelerde sınıf siyasetinin sesi oldu. Üniversite işgallerinden direniş ziyaretlerine, kampüslerden işyerlerine uzanan bir bağın örgütlü aracı oldu. İşçi sınıfının devrimci sözünün, üniversitelerde gelişmesi için çabaladı.

5. yaşında daha fazla örgütlü mücadele çağrısı

İşçi havzalarından ve işyerlerinden gelen okur mektupları, yıllar geçtikçe arttı. Gazetenin ayrı bir bölümü olarak kendine yer buldu. Aynı sorunları yaşayan işçilerin, kentler birbirine uzak olsa bile örgütlü bir aygıt ve yayın aracılığıyla sorunlarına çözüm bulabileceği fikrini işledi. Periyodik olarak gazetesinin ulaştığı şehirlerin artması, mücadeleyle bağ kuran işçilerin de artmasıyla doğru orantılıdır.

Şimdi, Gerçek gazetesi 5. yaşını geride bırakırken daha fazla sorumluluk sahibidir. Devrimci Marksizmin sesi olarak, daha fazla işçi bölgesine, daha fazla üniversiteye ulaşma sorumluluğu. Önce iki haftada sonra haftada bir yayınlanıp nihayet günlük bir gazete olarak daha da sık ve daha da güncel bir içerikle emekçilere ve ezilenlere ulaşma sorumluluğu. Daha fazla mücadele çağrısı, daha fazla örgütlenme çağrısı!

Tarihten geliyoruz!

Gerçek gazetesi gökten düşmedi. Aslında tarihi kendi beş yılından çok daha eski. Bu yıl tam çeyrek asırlık oldu. Bu topraklarda ilk tohumları 1970'li yılların dağdağlı ortamında atılan bir geleneğin temsilcisi. Devrimci Marksizm, bazen söylendiği gibi Trotskizm, 1989'dan sonra önce nitel, sonra nicel bakımdan çok ciddi bir sıçrama yaşadı. Propagandist bir yaklaşımdan kurtuldu, Türkiye'nin bir siyasi akımı, işçi sınıfına mücadele içinde seslenen, Leninist parti inşasını çabalarının merkezine alan bir akım haline geldi. Önce 1989-1999 arası Patronsuz, Generalsız, Bürokratsız Sosyalizm gazetesi ve teorik dergisi Sınıf Bilinci. Sonra 2002-2005 arası, yaklaşık dört yıl boyunca kapaklı, iki aylık bir dergi olarak İşçi Mücadelesi eski dizi. Ardından bunun biriktirdiği güçle, Ekim 2005-Nisan 2009 arasında 41 sayı, aylık bir gazete halinde yeni dizi İşçi Mücadelesi. Gerçek işte bu mirası devraldı, onun üzerinde yükseldi.

Ama bu kadar değil bizim tarihimiz. Aslında ta 1920'ye geri gidiyor bu topraklarda ilk kökenimiz. Rusya'da 1917'de yaşanan, tarihin ilk başarılı proleter devrimi olan Rus Ekim devriminin yarattığı şevk ve heyecanın içinde Azerbaycan'ın Bakû kentinde 1920'de kurulan Türkiye Komünist Partisi'nin mirasçısı Gerçek. Çünkü aynen onun gibi, bir dünya partisinin Türkiye kolu olmak üzere, uluslararası bir devrimci örgütlenmenin ayağı olarak kurulmuş olan Devrimci İşçi Partisi'nin (DIP) merkezi yayın organı. 1930'lu yıllarda TKP'nin içinden gelen ve aralarında Nâzım Hikmet'in de bulunduğu "muhalif TKP" olarak bilinen ve Stalinizmin empoze ettiği çizgiye isyan eden partinin mirasçısı aynı zamanda. Sonra Türkiye solunun verdiği devrimci ne mücadele varsa, Denizlerin, Mahir'lerin, İbo'ların ruhunu ayakta tutmaya çalışan bir yayın. Köklüyüz, bundan gurur duyuyoruz!

Devrimci İşçi Partisi'nden taşerona karşı mücadele çağrısı!

Gerçek

TASERON YASAKLANSIN! HERKESE GÜVENCELİ KADRO! Devrimci İşçi Partisi

Dersimiz Soma

SOMA'YI UNUTMA!

Çankaya'da zor yıllar

Gerçek

SOMA'YI UNUTMA!

Ölümüne karşı çözüm

Madenlerde, inşaatlarda ÖLÜM KADER DEĞİL

ÇÖZÜM İŞÇİ DENETİMİ

12 yıldır 14 bin işçi öldürülen İTİB'de İşçilerin Halkın'da işçi leğanı

15

HOŞGELDİN İKİ DİLLİ YAŞAM!

ZİMANİ ME RİMETAME VE

Kürtaj yasasının sonucu: **YOKSUL KADINLAR MERDİVEN ALTINDA ÖLÜME!**

Ciwanên Ewropa ji piya nê!

Rastî

Pêşnême ya zagona Kîştê

BI XÊR HATÎ JIYANA DU ZIMANÎ!

Haydi 1 Mayıs'a! **İŞÇİLER SİYASETE**

Gerçek

İMF'Yİ DEF ET! DİŞ BORCU REDDET!

Firavunlar devriliyor!

İsyanı emekle büyütelim!

Firavunlar devriliyor!

İsyanı emekle büyütelim!

KAVGA BİTMEDİ DAHA YENİ BAŞLIYOR! HER YERİ TEKEL, HER YERİ SAKARYA YAPALIM!

Suriye'ye sefere, seferde zafere HAYIR!